

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος. ΕΚΔΙΔΕΙΤΑΙ ΚΑΤὰ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὅδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 7^{ος}. Ἐν Ἀθήναις τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1900 Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 42

ποιᾶν τόσον σοῦ ἀρέσουν, εἶνε ἔργα τοῦ γάλλου ζωγράφου Bigot-Vallinien: Ἄνυσσαν Κουβέλου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις σου ἐξεπαθώματος.) Σαλομάρικη Βιάν, Ἕλληνας Σαντικτιλόγλου (εὐχομαι καλὰς προόδους: Ριχάρδου Παρίση, (αἱ τοιαῦται εἰδούς πληροφῶριαι, αἱ βλαστῶσαι, καλὸν εἶνε ἀ δημοσιεύωνται ἐπὶ πληρωμῇ, ἀπαξ καθιερώσα- μιν αὐτὴν τὴν στήλην.) Βίωνα τὸν Συμεριανὸν (ἀπεναντίας, ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἐφάνη συντο- μωτάτη.) Σιωπηλῆ Νύκτα (πολὺ μ'εὐχαρί- στησεν ἡ περιγραφὴ τῆς ἐορτῆς: αἱ ἀσκήσεις σου ἐπιφωτισάναν.) Σταμάτιον Γ. Σταμάτιον (ἡ 1η Σεπτεμβρίου εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους: εἶνε βέβαια καὶ ἡ 1η Ἰανουαρίου, ἀλλὰ τὸν χειμῶνα θά ἦ- το πολὺ δυσκολωτέρα ἡ μετοικεσία: δι' αὐτὸ πα- ρεδέχθησαν τὴν 1ην Σεπτεμβρίου καὶ ὡς ἀρχὴν τοῦ ἔτους τῆς ἐνοικιαστικῆς.) Φουσκοβαλοσσίου (ναί, θὰ σε συγχωρήσω, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μου γράψῃς συχνότερα, τώρα ποῦ ἐπέστρεψες ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν γεμάτῃ ὑγείᾳ καὶ δροσίᾳ.) Πυθαγόραν τὸν Σάμιον (ναί, ἐνόησα πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς σου καὶ ἀπὸ ὧρα, διὰ εἶσαι ἀπὸ τὰς καλλιτέρας μου φίλους.) Ἀργατῶν (σοῦ εὐχο- μαι ἀπὸ καρδίας πᾶσαν πρόδον καὶ ἐπιτυχίαν: εἶνε βέβαιον ὅτι ὁ ἀεργάζομενος ἐπιμελῶς καὶ εὐ- συνειδήτως, θὰ τύχῃ ποτὲ τῆς τιμῆς τῶν πρωτεί- ων.) Ἐλένη Γ. Γκάζι (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὠραίαν κάρταν.) Θεραπειαί τῶν Μουσῶν ([EE] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς λαμπρῆς ἐκδρομῆς σου.) Γροντιέρος (ἔστειλε: ἐλπίζω διὰ τὸ προ- σέχες ἔτος θὰ ἦσαι κατὰ τῆς αἰσετάτης Δια- γωνισμοὺς καὶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν.) Ἀδι- κημένον (ὡστε ἐστὶ, ἀπὸ τῆς ἐνδελεχοῦς. ἔμπλεκται) ἔκλιμα τόσον καλὸν νὰ μου γρά- ψῃς καὶ ἐγὼ εἰς ἐκδικήσιν, δὲν θὰ ἐρωτήσω τὸν Ν. Βεροπούλου ἂν ἔλαβε τὰς 12 ἀθηναϊκὰς κάρ- τας ποῦ τοῦ ἔστειλες. . . .) Χρυσάνθεμον (βέ- βαια, ὅταν ἔχῃς πᾶρα πολλὰ μαθήματα, εἴμπο- ρεῖς νὰ μὴ μου γράψῃς: ἀλλὰ τότε μόνον.) Κοκορομαλῆν (καὶ αἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἄντωνι τρελλάνου: μὲ τὰ ἀεροστάκια, καὶ κάποτε, εἰς τὸ ἄλλο σπίτι, πρὶν ἀπαγορεύσῃ ἡ Ἀστυ- νομία, ἄφιναν κανένα ἀπὸ τὴν αὐλή μας: εὐρεῖς, ὁ Χάλαμος Κοσμὸν ἐμεγάλως πλεόν καὶ ἐφυ- γεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.) Σεντουμῆρον Σινω- πέα, Ἄργυρ Μενεξεδάκι (σοῦ εἶχα ἀπαντήσῃ, ὅταν ἔλαβα τὴν δευτέραν σου ἐπιστολὴν.) Ἰση- μερινὸν τοῦ Κοσμῶν, Ἥρωα Ἡοσά, Νευρο- σπαστον (κ' ἐγὼ πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ μου ἔ- γραψες συχνότερα.) Φύγε αὐτ' ἔδω (ἡ παραγ- γελία σου ἐξετέλεσθη: τὴν ἀπόδειξιν εἶχα στεί- λῃ εἰς Κεφαλληνίαν: τὴ κρῖμα νὰ μὴν ἔλθῃς νὰ σε ἰδῶ!) Ἀγγερινὸν (δὲν εἶνε καιρὸς ἀνιμῆ- μετ' ὄλιγον θὰ μάθῃς ὅλα τὰ κατὰ τὸ νέον περι- οδικόν: πολὺ συγκινητικὰ ὅσα γράφεις διὰ τὸν θά- νατον τοῦ ἀτυχοῦς Παπαλίθου.) Θωρακίτην, Πο- λυμῆσαν Δασκάρα, Ἄντων Ν. Μακροδίτη Ἰωάννη Χ. Σολωτῆρον (ὁ Ἄντων εἰς εὐχαρι- στεί διὰ τὸ ἐξυποτάξον γράμμα σου: ἡ ἰδέα σου νὰσφαλίζωνται κατὰ παντός δυστυχῆματος αἱ ἐ- πιστολαὶ τῆς Κυριακῆς εἰς καμμίαν Ἀσφαλιστι- κήν Ἐταιρείαν—ἂν ὑπῆρχε τοιαῦτη— μὰς ἔ- κλυε καὶ ἐγὼ ἐλάσαμεν πολὺ.) Ἀρχικουτούλιακαρ Ζηλωτῆρ τῆς Διαπλάσεως (μετὰ πάσης χα- ρῆς, προκειμένου περὶ τῶσαν καλοῦ φίλου, θὰ φροντίσω δι' ὅτι γράφεις, καὶ ἂν γίνεσται τί- ποτε, θὰ σου γράψω ἰδιαίτερος.) Κόρη τῆς Ἀ- γαίας ([EE] διὰ τὴν λαμπρὰν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς ἀπειναντίας εὐχομαι νὰ γίνωσται συχνὰ τοιαῦται, ἀφοῦ σε κάμνον νὰ λύῃς τὴν ἀφασί- αν σου: μόνον τὰς Πληροφῶριαι δὲν θὰ ἠμμοσι- εῖσω, διότι τὴν μὲν πρῶτην, ἀφοῦ οὐδὲν Κεραμιδο- γατος δὲν μὲν εἰς τὴν πόλιν σου.) Μαρίδαν τοῦ Ἐδρίπου (πολὺ εὐχαριστῶς θάναγκασω τὸ Ἡμερολόγιόν σου.) Ἄγνωστο Ἑλληνοσπουλο (εὐγε καὶ διὰ τὴν δευτέραν εἰσφορὰν σου ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνοπαιδικοῦ: ἀφοῦ θὰ κρατήσῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, σοῦ τὸ ἐγκρίνω σήμερα καὶ ἐπι- σήμως: ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς συχνὰ ἀπὸ τὴν

Σχολῆν.) Ἄσπερον Ποτικακι (ἔστειλε.) Κανκα- οῖαν, Βασίλεα τῆς Σπάρτης (εὐγε δι' ὅσα γρά- φεις καὶ πράττεις ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνοπαιδικοῦ: ἂν κρίνω ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σου, αἱ προδοὶ σου εἶνε τὴν ἑλληνικὴν εἶνε μεγάλα: καὶ χωρὶς νὰ ἴδω τὸ βιβλίον τῶν δώρων, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι διέπρα- ψες εἰς τὰ γαλλικά, ἀρκεῖ ὅτι μου το λέγεις: τὰ συγχαρητήρια μου.) Ἰσπερίφανον Λέοντα (κα- λῶς ἦλθες.) Ἀδελφὸν τοῦ Μωρόα (εἰπέ περα- στικά καὶ ἐκ μέρους μου εἰς τὴν φιλάτην Ἀε- ροναυτοπούλαν.) Ἰσπερίτη τοῦ Ἀστέρος, Ἰ- σφιγένειαν, Αἰγαίων Πέλαγος Βράχον τῆς Κρανῆας, Πιτσικόπον (ἔχι, ὁ Διαγωνισμὸς εἶνε ὅδος, διότι ἐμσολάθησαν πρὸς ἄλλοι μεγάλοι Διαγωνισμοὶ μετὰ τὸν θῆτον τῶν Ἀσκήσεων: μόν- ον οἱ μεγάλοι Διαγωνισμοὶ ἔχον αὐξοντα ἀρι- θμὸν, διότι οἱ μικροὶ εἶνε . . . ἀναριθμητοί.) Μι- κρόν Γυμνασιόπαιδα, Γαλλικὴν Σημαιοῖαν (κα- λῶς ἦλθες: ἡ περιγραφὴ τῆς γαϊδουροκαβαλᾶρι- ας χαριστάτη νὰ ἔδλεπα καὶ τὴν φωτογραφίαν!) Ἐρτολιωτῶν (ὡπὸ ταινίαν, ὡς ἐντυπον, μὲ 2 λε- πτὰ ἔρχεται τὸ τετράδιον.) Ἀρροδίτη Παπα- δροπούλου (δυστυχῶς, τὸ ψευδώνυμον ποῦ προ- τεινεὶς ἀνήκει εἰς ἄλλον: στείλει μου δύο-τρία νὰ σου ἐκλέξῃς.) Βάδον-Πάουελλ (καλόν, ἀλλ' ἐκ- τελέσ τὸ II. Πνεῦμα: θὰ το συντομεύσω ὅσον εἰ- μερῶ, διότι προτιμῶ τὸ σύντομα.) Κόκκινη Ἐξοχὴν (ἔ, ἀφοῦ ἔγραψες τόσον γρήγορα, ἡ μουτζούρες συγχωρῶνται: ἀλλὰ διατὶ νὰ γράψῃς γρήγορα: διατὶ νὰ ἐξέλθῃς τὴν προθεσίαν καὶ νὰ διασῆθῃς τόσον.) Κουκουρῶν, Μυστικὸν Ψευδώνυμο (ναί, ὅλα ἐλήθησαν: μοῦ γράφεις ὅτι πλῆττει κανεὶς εἰς τὴν πόλιν σας: μὰ πλῆ- τουον πουθεντὰ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου: μὴν ἀκούσι τὴ λέγουσιν οἱ μεγάλοι!) Σπυνηροφῶδη Ἀγγῆν, Ἐθρινὸν Ἰωνοῖ ἀναμένο τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς Ἑκθέσεως.) Ἀντιγόνη (Ἰωά, Ροδό- πην Ροδοπούλου (βραβεῖον ἔστειλε.) Θεαγέ- νην (ἐλήθησαν.) Φάλτην τῶν Δαυτῶν, Διχορ- μιον Φουτῶν, Ναβουχοδονόσορα, Ἀριστορά- τηρον Ρόδοτος, Ἑλλάδι τῶν Δουτοχῶν (ἡ- το λόθος βέβαια ὅσον διὰ τὸν Ἑλληνοπαιδῆ) αἱ μικραὶ εἰσφοραὶ εἶνε τόσον εὐσπρόδεκτοι, ὅσον καὶ αἱ μεγάλαί: Στήριγμα τῆς Μητρὸς (πο- λὺ ἐλυπήθηκα διὰ τὸ πᾶθμα τῆς καλῆς σου μη- τέρας καὶ εὐχομαι ταχέως ἀνάσῃσιν.) Ἀημοτί- दा Βόλου (ἐξαρτάται ἀπὸ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν θέσιν τοῦ προσώπου, εἰς τὸ ὅποιον σὲ συστήνον: ἂν εἶνε τῆς ἡλικίας σου, εἴμπορεις νὰ λέγῃς «χαίρω πολὺ» ἢ «χαίρω πολὺ πού σας ἐγνώρισα» καὶ ὅτι, ἄλλο θέλῃς φιλοφρονῆσαι: ἂν ἂν ἂν εἶνε πολὺ μεγαλύτερον, τὸ καλλιτερον εἶνε νὰ κά- μῃς μίαν σεμνὴν ὑπόκλησιν, νὰ πάρῃς τὸ χεῖρ- του, ἂν σ ο υ τ ὸ δ ὄ σ η, καὶ νὰ μὴν εἴπῃς τί- ποτε ἀπολύτως: ὑπάρχει, βλέπεις, τρόπος νὰ ἐκ- φράζομεν χαρὰν, χωρὶς λέγειν;) Νεφελώδη Ὀυ- ρανδὸν (εὐχομαι περαστικά.) Νικόλαον Κ. Δε- καβάλλαν (κανεὶς δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ κάμῃ ἀκριβῆ στατιστικὴν τῶν Εὐσήμων, ἐκτὸς ἑμοῦ, διότι πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅλα τὰ ψευδώνυμα ἐκά- στου συνδρομητοῦ καὶ τὸ ὄνομά του: ἡ δὲ ἔργα- σία τῆς ἀθροίσεως τῶν Εὐσήμων, τὰ ὅποια ἔλα- βεν ἑκάστος ὑπὸ διάφορα ὀνόματα, εἶνε τόσον πο- λύπλοκος, ὡστε ἀκόμη δὲν ἠμπόρῃσα νὰ ἐγγάσω τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ 1899: ἐνοεῖς ὅμως ὅτι δὲν ἔχω καὶ πολλὸν καιρὸν, καὶ ὅτι μόνον ὁσάκις εὐ- καιρὸ ἐργάζομαι διὰ τὰ Εὐσημῶν;) Κόρισον Πρό- εδρὸν (φιλῆσέ μου καὶ τὰ ἀδελφάκια: εἶ ἐνοεῖς λέγων, ὅτι σοῦ ἔκαμην ἐντύπωση εἰς φιλοδοξία τῶν ἐν Παρισίω Ἑλληνοπαιδῶν;) Κόκκινα τῶν Τεμ- πῶν (ἔστειλε.) Καλῶς Ὀμοιος (εὐχαριστῶ πολ- λὸν διὰ τὰς εὐχὰς: Κόκκινο Καπελάκι (νὰ μου γράψῃς ἐλευθερα, χωρὶς νὰ ἐντρέπεσαι καθόλου: ἐκεῖνος ὁ κύριος σοῦ εἶπε ψευδῶς: ἦθελε νὰ σε πειράξῃ.) Πόλιαν Μαζουρακῶν ([E] τί ἔξυπνον γράμματάκι! σὲ συγχάρω ποῦ σου ἔπεσε τὸ Λα- χεῖο. . . εἰς τὸ δρόμου!) Δέσποιναν Α. Ἰσοχου (χαίρω πού ἀπέκτησα τόση καλὴν καὶ ἀφροσι- μένην φίλην: σὲ παρακαλῶ νὰ μου γράψῃς.) Συμνησιακὸν (δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι εἰς τὸν προσε- χῆ Διαγωνισμὸν θὰνέλθῃς ἀκόμη ὑψηλότερα: ὁ ἐ-

πιμένων νικά.) Νεαρόν Ζωγράφον (μπα! μπα! τί εἶνε αὐτά; . . καὶ ποτε μοῦ ἔγραψες καὶ δὲν σοῦ ἀπήντησα; μήπως δὲν τὰ βλέπεις;) Ἀθηνο- γορον Πνεῦμα, Ἑλληνοπαιδῶν Ἀεράκι (εἶδες βέ- βαια ὅτι αὐτὸ σοῦ ἐνέκριναν.) Ρωμαίων Κικέρω- να (ἡ δὴλωση εἶνε περιττῆ: εἴμπορεις νὰ στεί- λῃς ὅποτε θέλῃς.) Ἑλληνοπαιδῶν Ἀμερικανό- παιδα κτλ. κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Σε- πτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές. Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 13 Νοεμβρίου Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Ἰσπανίῳ καὶ εἰς φασίλλους, ὅν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

487. Ἀξιότιμος. Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ δεύτερον ἐπίσης Κ' εἰς τὰ φυτὰ ποῦ τρώνονται τὸ ὅλον θὰ ζῆσης. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χλωτοπίας 488. Στοιχειογράφος. Ἔνα γράμμα μίς ἠέπειρου Ἄν το ἀντικαταστήσῃς, Ἄν τὸν παραδέσῃς, ὡ λῦτα, Τότε θὰ τὴν συναντήσῃς. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κατασομῆλιος [E] 489. Δημιώδες Ἀγνία. Μαῦρ' ὄλομαυρο μωσχάρι: Κι' ὄλομ' εἴλα καταπίνει. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λοξίου 490. Κυβόλεξον. 1.— Ἐν βουνὸν τῆς Θεσσαλίας. 2.— Εἶμαι χώρα τῆς Ἀσίας. 3.— Πόλις τῆς Κεφαλληνίας. 4.— Μὲ ἀκούς ζῆτας Ἐκκλησίας. Ἐστὴν ὑπὸ Νικ. Κ. Λεκαβῆλη [E] 491. Κλιμακωτόν. * * * * * Ἐστὴν ὑπὸ Ἀργυρῆ Σαπουναῖα 492. Μωσαϊκόν. Ἡ Πλησιφατῆ Σελήνη, ὁ Ζεβᾶν μετὸν Τυδέα Ἡ Φιλόμοσος Νεάνις καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς ἡ Δία Δίδουν ἀπὸ ἑνα γράμμα Διὰ νὰ σχηματίσῃς χώραν τῆς Ἀσίας ἐν τῷ ἄμα. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπίας 493. Μαγικὴ Εἰκὼν. Ὁ Γεῶργος, ἡ ἀδελφούλα του, ὁ παππῶς καὶ ἡ μητέρα κάθησαν εἰς τὸν κῆπον. Ὁ Γεῶργος διαβάζει τὴν Διάπλασιν καὶ ἡ ἀδελφούλα κλαίει, κλαίει. . . . Εἰς μάτην προσπαθοῦν ὄλοι νὰ τὴν κά- μουν νὰ σωπάσῃ. Ἐκείνη κλαίει. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ μητέρα ἀπέκαμε καὶ ἐμῆκεν εἰς τὸ σπίτι, διὰ νὰ πῆ νὰ ἐτοιμάσουν τὸ γεῦμα. — Πῶς τὴν ἔλε- γαν τὴν ἀδελφούλαν καὶ διατὶ ἔκλαιε; Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεαγίνου[E] 494. Φύρδην - Μίγδην. Σὺπὸ πρῶτος ἀθ πυγηλάσσα. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταταγιάνου τῆς Τατασιάνης 495. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων. Ἐκ τῶν ἀρχικῶν τῶν ἀντιθέτων ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσε τὸνομα διασῆμου Ἄ- θηναίου: λαλῶ, παιδιάς, σκοτεινός, δυσειδής, βορράς. Ἐστὴν ὑπὸ Δημ. Πικιώνη 496. Φωνηροτόπιον. φν-λ-φν-θ Ἐστὴν ὑπὸ Ὀλπιος τοῦ Γελαίου. 497. Γρίφος. M I αὐτῶν Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰωνιάδος

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ [Μυθιστορία ὑπὸ ΑΙΜΕ ΓΙΡΟΝ] (Συνεχίει: ἴδε σελ. 321.) — Τέλος, ἡ πρώτη ἐξαμηνία πᾶρχί- ση ἀπὸ σήμερα, ἀπὸ τώρα, ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμῆν, καὶ θὰ μου πληρωθῇ ἐδῶ καὶ ἀμέσως. — Ἀγαπητέ μοι συνάδελφε, ἐσύριξε μετὰ βραχέϊαν σκέψιν ὁ κ. Εὐδωρος Πα- σῶτος: αὐτὸ εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον ὀνομάζεται Δ ε ὄ ν τ ε ι ο ν σ υ μ β ὸ λ α ι ο ν! — Καλὰ λοιπόν, ἀφ' οὗ σας φαίνεται λεόντειον, πάρτε τῇ βόλτα σας! Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ κ. Φραντζῆς διημυθῶν τὸν παραθύρον. Εἶδε τὴν Χρυσούλαν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, εἰς τὴν ἰδίαν στάσιν. «Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀπελλι- σμένη. . .» ἐψιθύρυσεν, αἰσθανθεὶς ἔξα- φνα καὶ αὐτὸς βαυτάτην λύπην, ἔδυ- νηρόν πόνον εἰς τὴν καρδίαν. — Ὡ ἀδάμαστε, ὦ ἀκαμπτε, ὦ ἀδιὰλλακτε ὀρυκτολόγε! εἶπεν ὁ κ. Πασῶτος: καὶ ποῖος σὰς εἶπεν ὅτι δὲν δέχομαι τοὺς ὄρους σας; δὲν ἐφρόντι- σα νὰ σας γνωστοποιήσω, ὅτι εἶμαι περιβεβλημένος με ἐξουσίαν ἀπεριόρι- στον καὶ ἀνεξέλεγκτον; — Λοιπόν, ἀφ' οὗ εἴθετε πε ρ ι β ε β λ η μ ε ν ο σ, ἄς τα τελειώσωμεν γρήγορα, ἀπήντησεν ὁ κ. Φρντζῆς, ἐπιστρέψαν καὶ προσορμιζόμενος εἰς τὴν τράπεζαν. — Μά, κύριε συνάδελφε. . . νομιζῶ ὅτι ἐπροφέρατε τὴν λέξιν πε ρ ι β ε β λ η μ ε ν ο σ, ὅπως ἐνομίσατε πρὸ ὀ- λίγου ὅτι ἐπρόφερα ἐγὼ τὴν λέξιν Προ- σ ῆ ν α σ . . . Μήπως καὶ τυχόν; . . — Ὅχι, ὄχι, τίποτε. . . ἔχετε λάθος! — Ἐῖθε! . . . Τώρα ἀκούσατε καὶ τὸν ἰδικὸν μου ὄρον. Ἔνα ἔγω, ἀλλὰ λέ- σονται καὶ οὗτὰ τὸ συμβόλαιόν μου: μετὰ τῆς ἐλαίας λ ε ὄ ν τ ε ι ο ν ν. Λοιπόν: ἔγω εἶπα: ἀκούσατε τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, ὅ- τι μέχρι τοῦ θανάτου σας, αἱ συλλογαὶ δὲν θὰ ὑποστώσι καμμίαν βλάβην καὶ καμμίαν ἐλάττωσιν. . .

— Ὅθι το ἐθεώρου ὕβριν, ἂν δὲν ἦμων ἀπορασιμένους νὰ τα καταπιῶ ὅλα . . . Ὅθι σας δώσω, ἂν θέλετε, ἔγγραφο ὑπο- σχετικόν. — Μοῦ ἀρκεῖ ὁ λόγος τῆς τιμῆς σας, — ἄλλ' ὡς ἀνθρώπου καὶ ὄχι ὡς συλλο- γῆς. Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, καθώς γνωρίζετε, ὁ δὲ συλλογεὺς ἀσθενής. — Ὅπως ἀγαπάτε. Καὶ τώρα. . . — Ὡ, τώρα εἶνε ἡ σειρά μου. Ἐν πρώτοις, ἰδοῦ. . . Καὶ ὁ φίλος Πασῶτος ἀνέστυρεν ἀπὸ τὸ ἐπάνω καὶ πρὸς τὰριστερὰ θυλάκιον τῆς ρεδιγκότας του, ἐν φύλλον χαρτᾶς ἴσπερ σπουδαστῆριόν του, ἀπὸ τοῦ παραθύρου προχωρῶν μέχρι τοῦ ὑαλοφράκτου ἔρμα- ρίου, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ἔρμαριου ἐπι- στρέφων εἰς τὸ παράθυρον, — συνοφροῦ- μένος ὅταν ἐβλεπε τὸ ἐρμάριον, ἡμερεύ- ων ὅταν ἐβλεπε τὸ παράθυρον. . . Τέλος πάντων, τὸ συμβόλαιον συνετά- χθη τέλειον καθ' ἑαυτό, μετὰ τὸ νῆ καὶ μετὰ τὸ σίγμα, καὶ ὁ ἀκαδημαϊκὸς τὸ ἀνέγνωσε σοβαρῶς, στομφοδῶς, μετὰ τὴν ὡς ποιμε- νικῆς φλογέρας φωνῆν του, πρὸς τὸν ἀ- γαπητὸν συνάδελφον Φραντζῆν, κατηφῆ καὶ ἄφωνον. Μετὰ τοῦτο ἀνήγειρε τὸ ὀ- λοστρόγγυλον πρόσωπόν του, καὶ διευθύ- νων κατὰ τοῦ «έτερον τῶν συμ- βαλλομένων» τὰ πελώρια ἀργυρὰ ματογυᾶλια του: — Πῶς σὰς ἐφάνη; μὴ λεί- πει τίποτε; ἠρώτησε. — Τίποτε! ἀπήντησεν ὁ κ. Φραντζῆς ἀλλὰ κατὰ τὴν χρονολογίαν καὶ κατὰ τὴν συμφωνίαν μας, ἡ ἐξαμηνία ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγ- μῆν. — Μάλιστα, μάλιστα! hic et nunc! . . Φιλάργυρε! Καὶ συγχρόνως μετὰ τὸ λατινι- κὸν ρητόν: ὁ παλαιοντολόγος ἐ- βόησε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἐσωτερι- κὸν πρὸς τὰ δεξιὰ θυλάκιον τῆς ρεδιγκότας του, καὶ ὅταν ἐφρι- πτε βραδέως τὴν λέξιν Φιλάρ- γυρε, ἐξήγε καὶ τὴν χεῖρά του, — ἐπίσης βραδέως, — κρατοῦσαν δέσμην χαρτονομισμάτων. Σοφὸς ἀνὴρ! τὰ πάντα εἶχε προῖδη! . . Κα- τόπι, προσεκτικὸς; ἐμέτρησε, διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τῆς φωνῆς, τέσσαρα ἑκα- τόπραγα, καὶ τὰ ἀπέθεσεν ἀλλ' ἰπάλ- ληλα, καθβαλιευτά, εἰς τὸ μέσον ἀκρι- βῶς τῆς τραπέζης. Ὁ ὀρυκτολόγος ἐξέπεμψε δάκρυα χαρᾶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραθύρου, καὶ ἐσήμασεν ἑνα-ἑνα τὰ χαρτονομισμα- τὰ, τὰ ὅποια συνέβληψεν εἰς τὴν εὐρεῖαν τοῦ παλάμην. — Εὐχαριστῶ, φίλε Πασῶτε! εἶπεν. Ἦτο σκληρόν, ἀλλὰ ἐγίνε. Τώρα. . .

Ὁ Σιδέρης.

είμαι τόσο ευτυχής, που δεν μου παρα-
δραίνω ούτε ο Βασιλεύς της Περσίας.
— Ποιος; εκείνος, ο οποίος εφώτιζε
και αρωμάτιζε το ανάκτορόν του με κάμ-
φοραν; είπεν ο παλαιοντολόγος, διπλό-
ντων το συμβόλαιον και αφίνων την πο-
λυθρόναν.
— Χμ! το σπιτάκι μου ομοιάζει
μᾶλλον με κλουβί, ἀπήντησεν ὁ ὄρυκτο-
λόγος.

Και στενάξας, προσέθεσε:
— Και ὅμως, δεν ἐγεννήθηκα ἐγώ
να εἶμαι φυλακισμένος σάν καναρίνι! . .
Ἄς εἶνε! Χαίρε, φίλε Πασῶτε!
— Χαίρε, συνάδελφε! Μεθ' ἔλόν τὸ
συμβόλαιον και τὴν ἀποζημίωσιν, ἡ Ἀ-
καδημία, διὰ στόματος τοῦ πληρεξουσίου
Ἀπεσταλμένου της, σᾶς προσφωνεῖ:
Χαίρετε και ἀγαλλιᾶσθε, και ζήσατε
ἐπὶ μακρὸν εἰς τοὺς κόλπους τῶν συλ-
λογῶν σας! Οἱ κόποι σας θάνταμει-
φθοῦν, τὰ εὐρήματά σας θὰ περιωθοῦν
εἰς αἰῶνα αἰῶνος, in aeternum, και τότε-
μά σας θὰ ζήση ἀθάνατον διὰ παντός!
Exegi monumentum! ! !

Ὁ ὄρυκτολόγος προσέπεμψε τὸν πα-
λαιοντολόγον εἰς κάτω, εἰς τὴν τελευ-
ταίαν βαθμίδα τῆς λαξευτῆς κλίμακος.
Και με πόδας σχεδὸν νεανικούς, ὁ
ὄδοιχοντοῦτης γέρων ἀνήλθε πάλιν τὰς
βαθμίδας, και εὐρέθη εἰς τὸ κηπάριον τοῦ
ἐναερίου οἰκίσκου. Τότε μόνον ἐσυλλογι-
σθη νὰ φυλάξῃ εἰς τὸ θυλάκιόν του τὰ
τέσσαρα ἐκατόβραχνα, τὰ ὁποῖα ἐκράτει
ἀκόμη εἰς τὴν χεῖρά του.

Ἡ Χρυσούλα εὐρίσκειτο εἰς τὴν ἴδιαν
θέσιν, εἰς τὴν ἴδιαν στάσιν, κλαίουσα
ὀλονὲν και με τὴν ποδιὰν σπογγίζουσα
τὰ μάτια της. Εἰς τὴν θέαν αὐτήν, ὁ κ.
Φραντζῆς ἡσθάνθη ἀμέσως κάποιον ὑπό-
λειμμα παλαιῶν δακρυῶν, συνταρασό-
μενον εἰς τὰ βάθη τῆς γηραιᾶς του καρ-
διάς. Ἐπλησίασε ταχὺς τὸ κοράσιον, και
καταβιάσας ἡρέμα τὴν ἀκραν τῆς πο-
διάς, με τὴν ὁποῖαν ἐσκέπαζε τὸ προ-
σωπάκι του:

— Κούταξέ με λοιπόν, Χρυσούλα!
ἐφώνησε. Δὲν σου φαίνομαι καταχαρού-
μενος;
Τὸ κοράσιον ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμούς
πρὸς τὸν γέροντα.
— Ναι . . . εἶπε με φωνὴν κλαυθμη-
ρᾶν, ἀλήθεια . . . εἰσθε . . . μοῦ φαί-
νεσθε γελοῖος!
— Γελοῖος; εἰς τὸ θέλεις νὰ πῆς!
διώρθωσεν ὁ ἀγαθὸς γέρων, γελῶν πε-
ρισσότερον με τὸν ἀπρόοπτον σολοικισμόν
τῆς χωριατοπούλας. Ναι, παιδί μου!
εἶμαι χαρούμενος και γελαστός, γιατί
οὔτε ὁ Σιδέρης, οὔτε σύ, — καλὰ μου
παιδιά! — δὲν θὰ εἰσθε πᾶ λυπημένα.
Ἔλα τώρα, πῆγαινέ με ἔστων παραφέντη
τοῦ φίλου σου!

— Τώρα ἀμέσως;
— Ναι, τώρα ἀμέσως.

— Μὰ . . . ἀνεδοκατεθήκατε τρεῖς φο-
ρὲς ὡς τώρα, κύριε Φραντζῆ και πάει
πολύ . . . πολύ γιὰ τὰ πόδια σας.
— Μπᾶ! εἶνε στιγμὲς που και οἱ γέ-
ροι κάνουν φτερά! Ἔλα, χάπ, και δρόμο!
Πέρασε μπροστά. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μείνῃ
ὁ Σιδέρης σου στὸ χωριό γιὰ νὰ . . . γιὰ
νὰ . . .

Ἄλλο ἤθελε νὰ εἰπῆ, και ἄλλο εἶπε:
— Γιὰ νὰ μου μαζεύῃ πέτρες!
Ἡ Χρυσούλα, ἡ ὁποῖα εἶχε φθάσῃ εἰς
τὴν ἀρχὴν τῆς κλίμακος, ἔστρεψε ζωη-
ρῶς τὴν κεφαλὴν, και τὸ ὠραῖόν της πρό-
σωπον, τὸ ἠλιοκαές, ἐφωτίσθη αἰφνης ἀ-
πὸ μιαν ἀκτίνα, ἡ ὁποῖα ἐφάνη αναβλύ-
σασα ἀπὸ τὴν καρδίαν της, ὡς ἀπὸ μικρὸν
τινα ἥλιον.

— Λοιπὸν ἐγίνατε ἐξαφνα πλούσιος;
ἠρώτησε κατάπληκτος, ἀπομένουσα με
τὸ στόμα ἀνοικτόν.

— Ναι, ἐξαφνα, γιὰ νὰ μὴ σου διώ-
ξουν τὸ Σιδέρη, και γιὰ νὰ μὴν πικραί-
νεσαι πιά. Ἄ, δὲν θέλω ἐγώ νὰ κλαῖς!
δὲν μου ἀρέσει αὐτὸ, ἀκούς; προσέθεσεν
ὁ γέρων, με ἕφος σχεδὸν ὀργίλον.

— Καὶ λοιπὸν . . . ἡ ἀγελάδα;
— Θὰ πληρωθῆ.
— Καὶ ὁ ἀφέντης;
— Θάποζημιωθῆ.
— Καὶ ὁ Σιδέρης;
— Θὰ μείνῃ ἐδῶ.
— Καὶ ἐγώ;
— Αὐτὸ πιά θὰ μοῦ το πῆς ἐσύ! Εἶ-
σαι εὐχαριστημένη;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, ἡ Χρυσούλα
ἀπήντησεν ἐναγκαλιθεῖσα τὸν λαίμῶν
τοῦ γηραιῦ ὄρυκτολόγου και φιλήσασα
αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον, — ἐκεῖ ἀπέξω
ἀπὸ τὸ ἀροκήπιον τῶν κυρίων της και
ἐμπρὸς εἰς ὄλον τὸν κόσμον. Δὲν ἤμπο-
ροῦσε νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἀλλὰ τὸ φίλη-
μά της ἐκείνο ὠμίλησεν ἀντ' αὐτῆς εὐ-
γλωττότατα, και ἐξέφρασεν ἔλην της
τὴν χαρὰν, ὄλην της τὴν εὐγνωμοσύνην.
« Πόσο τὸν ἀγαπῶ τὸν κύριον Φραν-
τζῆν! » ἐσκέπτετο ἡ Χρυσούλα.
« Ἐγώ, τὴν λατρεύω αὐτὴ τὴ μι-
κρούλα! ἐσκέπτετο ὁ γέρων. Γι' ἀγά-
πη της, ἄς πᾶ και τὸ παληάμπελο . .
δηλαδή αἱ συλλογαί μου! »

Μετέβησαν εἰς τοῦ παραφέντη.
Ἐκεῖ, ὁ κ. Φραντζῆς τῷ ἐπλήρωσε τρια-
κόσια φράγκα, ὡς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν
ἄχρηστον και σφαγεῖσαν ἀγελάδα.
— Πῶ, πῶ! τριακόσια φράγκ! μιὰ
δάλαιρη προῖκα! ἐψιθύρισε πάλιν ἡ
Χρυσούλα.
Ἄλλ' ἐκράτησεν τὸν Σιδέρη, — αὐτὸ
ἦτο τὸ σπουδαιότερον, — και μάλιστα
ὑπεσχέθησαν νὰ τὸν προβιάσουν και νὰ
τοῦ αὐξήσουν τὸν μισθόν.

Ὁ Σιδέρης, ὁ ὁποῖος ἦτο δεκαεξ
ἐτῶν και εἶχε κεφαλὴν ὀλοστρόγγυλην,
κόμην κατάξανθη, μάτια προβάτου ἐκ-
πληκτα και ἀγαθὰ, — ἐκύτταζε τὸν κ.

Φραντζῆν, ἐκύτταζε τὸν παραφέντην,
ἐκύτταζε τὴν Χρυσούλαν, οὐδὲν ἕννοιῶν
ἀπὸ τὰ συμβαίνοντα, ἀλλὰ και μολον-
τούτο εὐτυχής.

(Ἔπειτα συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
ΜΕΡΙΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

(Ἰδε και φυλ. 14 σ. 119)

Ἡ νέα αὐτὴ
συλλογῆ, ἐπὶ
σῆς ὠραία ὡς αἱ προηγούμεναι, ἀλλὰ και
ὄλων διόλου διαφορετικῆ, θὰ πεί-
ση, ἐλπίζω, τοὺς φίλους μου ὄλους, ὅτι
ἡ ποιικιλία ἐνὸς Λευκώματος Μικρῶν
Μυστικῶν δὲν ἐγκτεται εἰς τὰς Ἐρωτή-
σεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε πάντοτε αἰδίαι. — και
οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ διαφορετικά, —
ἀλλὰ μόνον εἰς τὰς Ἀπαντήσεις, αἱ
ὁποῖαι διαφέρουν εἰς ἕκαστον τετραδίον,
ἀρκεῖ ὁ ἀπαντῶν νὰ εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐπιθέ-
σῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν ατομικὴν του σφραγίδα.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ὄλα τὰ τετραδία, τὰ
ὁποῖα εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ ὁ σχηματίζων
Λεύκωμα, δὲν εἶνε ἐπίσης ὠραία, οὔτε
ἐπίσης πρωτότυπα. Ὑπάρχουν και οἱ
γράφοντες ἀσήμαντα πράγματα, ἄνοστα
ἢ ἀκαλαίσθητα, ὅπως ὑπάρχουν και οἱ
ἀντιγράφοντες ὠραίας ἀπαντήσεις ἀπὸ ξέ-
να τετραδία, αἱ ὁποῖαι κάμνουν οὕτω τὸν
γύρον τῶν. Ἀλλὰ πλανῶνται ὅσοι
νομίζουσιν, ὅτι τὸ ἀποπῶν αὐτὸ θὰ ἐδιορθώ-
νεται ἔστω και ὀλίγον, ἀν π. γ. ἐξέδιδα
δύο ἢ τρεῖς τύπους Τετραδίων, με δια-
φορετικὰς ἕκαστον Ἐρωτήσεις. Δὲν θὰ
συνέβαινε πάλιν τὸ ἴδιον; Πῶς αἱ νέαι
Ἐρωτήσεις θὰ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ
κάμουν τοὺς γράφοντας ἀσχημα νὰ γρά-
φουν ὠραία, ἢ νὰ σωφρονίσουν τοὺς ἔχον-
τας τὸ ἐλάττωμα ναντιγράφουν; Και
διατὶ τάχα θὰ ἠῤῥξανε τότε ἡ ποιικιλία
ἐνὸς Λευκώματος, ἡ ὁποῖα δὲν εἶνε ἄλλο
εἰμὴ ποικιλία ἀπαντήσεων;

Ἄλλ' ἀρκετὰ εἶπομεν περὶ τούτων.
Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὰ πράγματα
Ἀρχίζω με μιαν ἐμμετρον σημείωσιν
τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται τὸ τετραδίον,
γραμμῆν ἐπὶ τοῦ περιθωρίου:

Τὰ μυστικά μου γράφω
Ἐστὸ Νεαρὸ Ζωγράφω.

Πολλοὶ ἔχουν τὴν μανίαν νὰ γράφουν

ἐμμετρως τὰς ἀφιερώσεις των, ἀφότου
ἐδημοσίευσά μιαν τοιαύτην τῆς Αἰγι-
ναίας Ἐθελίας. Ἄλλ' ὅταν δὲν
εἶνε ὠραία, ὅσον ἐκείνη και ἡ σημερι-
νῆ, καλλίτερα νὰ λείπουν

1. Ποῖον χρῶμα προτιμάτε;
— Ὅ,τι χρῶμα μοῦ πηγαινέι.
— Ἄνευ σχήματος, τὸ χρῶμα περι-
τόν.
2. Ποῖον ἄρωμα σᾶς ἀρέσει περισσό-
τερον;
— Τὸ ἰώδιον τῆς θαλάσσης κατ' Αὐ-
γουστον μῆνα.
— Εἶμαι πάντοτε σιναχωμένος,
— Τὸ ἄρωμα τῆς πάστρας.
— Τὸ ἄρωμα τῆς ψυχῆς: ἡ προσευχῆ,
— Ποῖον ἄνθος σᾶς ἐνε προσφιλέτερον;
— Τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας.

— Ὅχι τὸ ἄνθος τοῦ θεοῦ,
τὰ ἄνθη τῆς θεας μου ναί.
4. Ποῖον ζῶον ἀγαπάτε περισσότερον;
— Τὸν ψύλλον, διότι δὲν μας ἀφίνει
νὰ γίνωμεν ὑπναράδες.
6. Ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον προτι-
ρημα;
— Τὸ νὰ ὁμολογῆ τις τὰ ἐλαττώ-
ματά του.
— Τὸ λαλεῖν ὀλιγα και καλά.

— Τὸ νὰ μὴ χασμάταί τις, ὅταν ἀ-
κούη φλυαρίας.
7. Ποῖον εἶνε τὸ χειρότερον ἐλάτ-
τωμα;
— Τὸ νάκούη τις πίσω ἀπὸ τὲς
πόρτες.
8. Εἰς τί σᾶς ἀρέσει νὰ καταγίνεσθε;
— Τοῦ κῆπου μας τὰ ὀλδοχαρα λου-
λούδια νὰ δροσίζω.
(Και ἄς μὴν ἔχω κῆπον! . .)
9. Ποῖον εἶδος ἀναφυχῆς προτιμάτε;
— Τὸν χειμῶνα, χορόν: τὸ θέρος,
θαλάσσια λουτρά.
10. Ποῖα εἶνε ἡ μεγαλητέρα εὐτυχία
εἰς τὸν κόσμον;
— Νὰ μείνῃ ἀθάνατον τὸ ὄνομά σου.
— Τὸ νὰ καθιστᾶ τις τοὺς ἄλλους
εὐτυχεῖς.
— Μόνον ὁ ἀγαθὸς αἰσθάνεται αὐτήν.

— Τὸ νὰ εἶνε τις πλούσιος, διὰ νὰ
γίνεται παρηγόρος πολλῶν δυστυχῶν.
— Ὅταν κάποτε βοηθῶ
Τὸ φτωχὸ, τὸ δυστυχῆ,
Μιὰ μεγάλη εὐτυχία
Νοιώθω μέσα ἔστην ψυχῆ.
— Ἴσως ἡ ζωῆ, ἴσως ὁ θάνατος.
— Ὅταν κτυπᾶ ὁ κώδων διάλειμμα,
— Ἡ ὦρα καθ' ἣν ποτίζω τὸ ἀν-
θη μας.
19. Ποῖον ἱστορικὸν πρόσωπον θαυ-
μάζετε περισσότερον.
— Ἀπεπειράθην νὰ πιάσω ἕνα ἀπὸ
τὸ αὐτὶ, και ἐπίασα . . . τὸν Μιδαν!
25. Ποῖον ζωγράφον προτιμάτε;
— Τὴν φαντασίαν.

— Τὴν τοῦ τυφλοῦ, ἀλλὰ διανοητι-
κῶς.
— Τοῦ μὴ συνδρομητοῦ τῆς Δια-
πλάσεως.
12. Ἄν ἐπιτρέπεται ἡ ἐρώτησις, πόσων
ἐτῶν εἰσθε;
— Ἐγὼ τὸ τρίτον τοῦ ἀθροίσματος
τῆς ἡλικίας τῶν δύο μεγαλητέρων ἀδελ-
φῶν μου.
— Με συγχωρεῖτε ἡ μαμμά μου βγήκε
τώρα ἔξω, και ἔεχασα νὰ τὴν ρωτήσω.
— Τὰ 1/2 και τὰ 1/3 αὐξανόμενα κατὰ
9, διδουν τὸ διπλάσιον.
— Σέβας, παρακαλῶ. Ἐχω κότσον!
— Ἐχω τετραπλάσιαν ἡλικίαν τοῦ
βιολιοῦ μου.
— Μεταξὺ Ψεύδους και Ἀληθείας
ἵσταται . . ἡ Σιωπῆ.
15. Ποῖον ὄνομα θὰ ἐλαμβάνετε, ἀν ἡ
ἐκλογῆ ἀφίνετο εἰς ὑμᾶς;
— Ἀφ' οὗ τούτου εἶνε ἀδύνατον, συμ-
μορφῆσαι πλέον με τὸ γούστο τοῦ νο-
τοῦ μου.
— Ὁ πλέον ψεύστης και ὀκνηρὸς ὑπη-
ρέτης ποῦ ἐγνωρίσα, ὠνομάζετο . . .
Ναπολέον!
14. Ποῖα ὀπήρξεν ἡ εὐτυχιστέρα στιγ-
μῆ τῆς ζωῆς σας;
— Ὅταν εἶδα τὴν εἰκόνα μου εἰς τὴν
Διάπλasiν.
— Καθ' ὄλην τὴν παιδικὴν του ἡλι-
κίαν εἶνε τις εὐτυχῆς.
16. Ποῖα εἶνε ἡ κυριωτέρα σας ἐλπίς;
— Ἐλπίζω νὰ βραβευθῶ εἰς κανένα
Διαγωνισμόν τῆς Διαπλάσεως.
— Τρέφομαι μ' ἐλπίδας, ἀλλὰ καμ-
μία δὲν μ' ἐχόρτασε.
— Ἡ ἔνωσις ὄλων μας εἰς ἕνα . .
« Ἐλληνοπαιδα».
17. Ἐχθετε φίλους και φίλας εἰλικρινεῖς;
— Ἀκρίνει φίλους ὁ καιρός, ὡς χρυσὸν
τὸ πῦρ.
— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ.
— Φίλους ἔχω: τὸν ἔξοχικὸν περι-
πατον, τὰ ἄνθη, τὴν μουσικὴν και τὰ
βιβλία.
— Οἱ πτωχοὶ πάντοτε ἔχουν εἰλικρι-
νεῖς φίλους.
18. Ποῖα εἶνε ἡ πλέον εὐχάριστος στιγ-
μῆ τῆς ἡμέρας σας;
— Ὅταν μοῦ λέγη ἡ μαμμά: Ἔλα
[νὰ σε φιλήσω . .]
— Ὅταν κτυπᾶ ὁ κώδων διάλειμμα.
— Ἡ ὦρα καθ' ἣν ποτίζω τὸ ἀν-
θη μας.
19. Ποῖον ἱστορικὸν πρόσωπον θαυ-
μάζετε περισσότερον.
— Ἀπεπειράθην νὰ πιάσω ἕνα ἀπὸ
τὸ αὐτὶ, και ἐπίασα . . . τὸν Μιδαν!
25. Ποῖον ζωγράφον προτιμάτε;
— Τὴν φαντασίαν.

28. Ἐὰν δὲν εἴσαθε ὅ,τι ἐγεννήθητε, τι
ἠθέλατε νὰ εἴσαθε;
— Ἐὰν δὲν ἦμην Ἀλέξανδρος, ἐπε-
θύμουν νὰ εἶμαι Διογένης.
— Ἄγγελος, διὰ νὰ παρηγορῶ τοὺς
δυστυχεῖς.
27. Ποῖα τοποθεσία σᾶς ἔκαμῆ ποτε τὴν
μεγαλητέραν ἐντύπωσιν;
— Ὁ λοφίσκος . . . μιὰς τούρτας εἰς
τὴν πιάτα.
— Ἡ τοποθεσία ἐνὸς κῆπου ἐπάνω
εἰς τὸ κεφάλι μιᾶς κυρίας (διότι κάτι κυ-
ρίες ἔχουν κάτι καπέλα, ποῦ εἶνε ὄλην
κάτι κῆποι.)
— Ἡ τοποθεσία . . . τοῦ ντουλαπιοῦ.
— Αἱ Πυραμίδες τῆς . . . Γεωμετρίας.
28. Ποῖον φαγητὸν σᾶς ἀρέσει καλλίτερα;
— Τὸ φαγητὸν ποῦ δὲν μου ἐπιτρέ-
πουν νὰ φάγω, ὅταν εἶμαι ἀρρωστος.
— Φθάνει νὰ εἶνε καλὸς ὁ μάγειρος!
29. Προτιμάτε σκληρὸν ἢ μαλακὸν
στρώμα;
— Καὶ δὴ μαλακώτερον!
— Προτιμῶ στρώμα . . χρυσοῦ, εἰς
μιαν ἰδιοκτησίαν μου.
— Σκληρὸν χάριν σκληραγωγίας,
μαλακὸν χάριν . . . τῆς ἀληθείας.
— Ὅταν νυστάζω, ὅ,τι κι' ἂν εἶνε.
— Σπαρτιατικόν . . . ἀνευ κορῶν ὕμων.
— Προτιμῶ τὸν μέσον ὄρον, δηλα-
δὴ σκληρομάλακον.
30. Ποῖον ἔξον ἔθνος ἀγαπάτε περισ-
σότερον;
— Τὸ εἰρηνικώτερον.
— « Ἐθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα και
φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιοῦντα . . »
Γράφατε μιαν ἰδέαν ἰδικὴν σας ἢ ξέ-
νην, τὴν ὁποῖαν νὰ ἐπιδοκιμάζετε;
— Ἄνευ δραστηριότητος και θελή-
σεως, ἡ εὐφύια ὀμοιάζει πρὸς μέγα κτή-
μα ἀκαλλιέργητον.
— Ἡ εὐτυχία μᾶς προσπορίζει φι-
λους, ἡ δὲ δυστυχία τοὺς δοκιμάζει.
— Χορήγει τὴν φιλοεμίαν σου και
εἰς τὸν ἐχθρόν σου: τὸ δένδρον δὲν ἀρ-
νεῖται τὴν σκιὰν του οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν
εὐλοκόπον.
— Ἀρκετὰ γνωρίζει ὁ μὴ γνωρίζων
τίποτε, ὅταν γνωρίζῃ νὰ σιωπᾶ.
Και τελειῶνω μ' ἐν χαριτωμένον
σχόλιον, ἀπὸ πὸ περιθώριον ἐνός . .
μονιτικουρωμένου τετραδίου:
— Συγγνώμην διὰ τὴν μουντζούραν,
ἢ ὁποῖα ἐπεσεν Ἰσα-Ἴσα ἐπὶ τῆς λέξεως
ζωγραφικῆς, ὡς ἀπόδειξις τῆς ζω-
γραφικῆς τὴν ὁποῖαν ἐξέυρω.
Και διὰ τὸ πιστόν τῆς ἀντιγραφῆς,
Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου [E]
Χαλῶς Λυδολος [E]
Πικροδάφνη [E]
Πέτρα Σκανδάλου [E]
Καταστά. [E]
Λύρα τῆς Κερκύρας [E]
Ναυποσίλα [E]
Κλήν τοῦ Κηφισσοῦ.
Σμυρνοπούλα [E]
Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας [E]
Νυκτός [E]
Μαρία Μπυριγιάννη [E]
Πενθοῦσα Καρδία [E]
Κυκαδίτης [E]
Μαρία Μπυριγιάννη.
Αἰγυπτῶς.
Μαρία τοῦ Εὐρόπου [E]
Τίτι-Τίτι [E]
Ἄνθος Ἀνθῶν [E]
Κῶμα τῆς Σαλαμίνος [E]
Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου.
Τίτι-Τίτι [E]
Ἄνθος Ἀνθῶν [E]
Κατασορομάλλ [E]
Σπῆλαιον τῆς Δίφνης [E]
Μοσχομανοφρεμένη [E]
Πενθοῦσα Καρχαρίας [E]
Ναυποσίλα τῆς Ἀνθῶν [E]
Χλωῆ τοῦ Κηφισσοῦ.
Πενθοῦσα Καρδία

ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια: Ίδε σελ. 340.)

Με τὰ σωστά σου, θείσα μου, θέλεις νὰ τὰ χάσω σήμερον. Ἄς σταματήσωμεν ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ, δὲν δύναμαι νὰ σ' ἀκολουθήσω. Εἶμαι ἠναγκασμένος πλέον νὰ συμφωνήσω μὲ σέ, καὶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὰ πρῶτά μας ὁ ἀστὴρ αὐτός, τοῦ ὁποίου τὸ φῶς χρειάζεται τέσσαρα ἔτη καὶ ἡμισυ διὰ νὰ κάμῃ τὸ ταξείδιόν του μέχρις ἡμῶν.

Πράγματι, Κώστα μου, τέσσαρα ἔτη καὶ ἡμισυ δὲν εἶνε σπουδαῖον πρᾶγμα. Γνωρίζεις πόσον χρόνον λογαριάζουν, ὅτι τὸ φῶς χρειάζεται διὰ νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν ἀστέρων, τοὺς ὁποίους διακρίνουν τὰ τηλεσκόπιά μας; Δέκα χιλιάδας ἔτη.

Καὶ ἂν μοῦ ἔλεγες ἑκατὸν χιλιάδας, τὸ ἴδιον θὰ ἠσθάνομην! Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῶ τοιαύτας ἀποστάσεις;

Ὁμίλησέ μου μᾶλλον διὰ τοὺς ἀστέρας οἱ ὁποῖοι σβύνουν, ὅπως μοῦ ὑπεσχέθης κατ' ἀρχάς.

Ἀλήθεια, παρ' ὀλίγον νὰ το λησμονήσω, ἂν καὶ ἐπίτηδες ἔφερα κάτι νὰ σοῦ ἀναγνώσω περὶ αὐτῶν. Καλὰ ἔκαμες νὰ μοῦ τὸ υπενθυμίσῃς.

Καὶ ἐν πρώτοις θὰ σοῦ εἶπω, ὅτι οἱ ἀστέρες μας, αὐτοὶ δηλαδὴ οἱ ἀστέρες τοὺς ὁποίους οἱ ἄνθρωποι δύναται νὰ βλέπουν πάντοτε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς των, οἱ μόνον τῶν ὁποίων εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωμεν τὴν ἱστορίαν, αὐτοὶ λοιπὸν οἱ ἀστέρες μεταβάλλονται κατὰ τὴν λάμψιν.

Καὶ περὶ αὐτῶν πραγματεύεται ὁλόκληρον κεφάλαιον τῆς ἀστρονομίας, καὶ ὀνομάζονται μετὰ β λ η τοὶ ἀστέρες.

Ἐπάρχει ἐπὶ παραδείγματι ἀστὴρ, τὸν ὁποῖον, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀράβων τοῦ μεσαίωγου, μόνον οἱ ἔχοντες ὀξυδερκὴ ὄρασιν ἠδύνατο νὰ διακρίνουν διὰ τοῦτο ὀνομάσθη « Ἀλκὼρ » δηλαδὴ δοκιμαστὴρ, ἐπεὶ εἰρησήμευ πρὸς δοκίμην τῆς ὀράσεως τῶν ἀνθρώπων. Ἐκ-

τοτε ὁμως ἡ λάμψις του ηὐξήθη, καὶ ἐνῶ μένει πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του, ἡ λάμψις του μετεβλήθη τόσο, ὥστε πάντες πλέον δύναται νὰ τὸν διακρίνουν, καὶ τὸ ἀρχαῖόν του ὄνομα Ἀλκὼρ δὲν ἔχει τώρα καμμίαν σημασίαν, ἀφοῦ δὲν δύναται πλέον νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς τὸν ἴδιον σκοπὸν.

Ἄλλὰ διατί αὕτη ἡ μεταβολὴ εἰς τὴν λάμψιν; Τὰ πράγματα τοῦ οὐρανοῦ πρέπει νὰ μένουν ἀμετάβλητα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐσκέπτοντο ἄλλοτε ἄλλ' ἔγινεν ἀνάγκη ν' ἀλλάξουν γνώμην, ἀφοῦ καὶ ἐκεῖ γίνονται μεταβολαὶ ὅπως καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἄλλ' εἰς ἡμᾶς εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ εἴπωμεν τὴν αἰτίαν τῆς μεταβολῆς.

Πῶς ἐπὶ παραδείγματι νὰ ἐξηγηθῶν αἱ ἰδιοτροπίαὶ τοῦ περιφήμου ἀστέρος, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Μίρα, — δηλαδὴ Θαυμάσιος, — τοῦ Κήτους, ὅπως λέγεται ὁ ἀστερισμὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει; Ὁ ἀστὴρ οὗτος ἀπὸ τοῦ 1596, ὅτε κατὰ πρώτην φοράν ἐπέσυρε τὰ βλέμματα τοῦ Δαβὶδ Φαβρικού, ἐναλλάξ φαίνεται καὶ ἔπειτα χάνεται εἰς διάστημα 334 ἡμερῶν, καὶ ἀπὸ ἀφανῆς ἀστὴρ, μόλις ὀρατὸς διὰ τῶν μεγάλων τηλεσκοπίων, γίνεται ἀστὴρ τρίτου, δευτέρου καὶ ἐνίοτε πρώτου μεγέθους, διὰ νὰ ἐπαναρχίσῃ πάλιν τὰ αὐτὰ, νὰ σβύσῃ πάλιν καὶ ν' ἀνάψῃ ἐκ νέου. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ δοθῇ ἱκανοποιητικὴ ἐξήγησις τῆς κανονικῆς ταύτης μεταβολῆς τῆς λάμψεως ἀστέρος, ὁ ὁποῖος μᾶς προκαλεῖ νὰ μαντεύσωμεν τὸ μυστικόν του; Καλὸν εἶνε, ἀγαπητόν μου παιδί, νὰ ζητῶμεν πάντοτε τὴν αἰτίαν τῶν πραγμάτων μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον φανερόμενον τὴν ἀγάπην μας πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Καλλίτερον ὁμως εἶνε, ὅσάκις δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μᾶς δοθῇ ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησις, νὰ μάθωμεν νὰ μένωμεν εὐχαριστημένοι καὶ ἀνευ αὐτῆς.

Καὶ ὁ Θαυμάσιος τοῦ Κήτους χάνεται καὶ πάλιν ἀναφαίνεται εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Τί νὰ εἴπωμεν ὁμως δι' ἄλλους ἀστέρας, οἱ ὁποῖοι ἔξαφνα φαίνονται εἰς τὴν σημείον τοῦ οὐρανοῦ ἀνευ οὐδεμιᾶς προειδοποιήσεως, λάμπουν ἐπὶ τινὰ χρόνον μὲ χρῶμα ζωηρόν, καὶ ἐπαναπίπτουν ἔπειτα ἡρέμα εἰς τὸ σκότος, μὴ ἀφίνοντες ὀπισθεν αὐτῶν ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν, ὅτι προὔκαλεσαν τὴν δυστυχῆ ἀνθρωπίνην ἐπιστήμην νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐμφάνισίν των;

Παραδείγματα τοιούτων ἀστέρων ἔχομεν ἀρχετὰ. Ὁ Γαλιλαῖος καὶ ὁ Κέπλερος εἶδον ἓνα, ὁ ὁποῖος κατὰ πρῶτον παρετηρήθη ἀπὸ τὴν Πράγαν τὴν 10ην Ὀκτωβρίου 1604, καὶ ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν λάμψιν εἶχεν ὑπερβῆ ὅλους τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸν Δία ἀκόμη, τὸ λαμπρότερον τῶν ἀστέρων μετὰ τὴν Ἄφροδίτην μετὰ ἐν ἔτος ὁμως δὲν ἐφαίνετο σχεδὸν πλέον καθ' ὁλοκληρίαν δ' ἐ-

χάθη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1606.

Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν σύγχρονόν μας ἐποχὴν.

Ἐνθυμεῖσαι τὸ ὄνομα τοῦ Χίνδ, τοῦ ἀγγλοῦ ἀστρονόμου, ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψε τὴν Ἴριδα καὶ τὴν Χλωρίδα, τὰς νεωτέρας ἀδελφὰς τῆς Δήμητρος τοῦ Πιάτση, ἀργότερον δὲ ἀνεκάλυψε καὶ ἄλλους ἀκόμη μικροὺς πλανήτας; Αὐτὸς εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ παρατηρήσῃ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 28ης Ἀπριλίου 1848 νέον ἀστὴρα, ἀναφανέντα αἰφνης εἰς μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἄλλοτε παρετηρήθη ἀστὴρ. Ὁ νέος ἀστὴρ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο πλανήτης ἀφοῦ ἔμενεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, ἦτο πολὺ μικρὸς, ὥστε μόνον ἐξησχημένος ὀφθαλμὸς, ὅπως τοῦ Χίνδ, ἠδύνατο νὰ τὸν διακρίνῃ τὸ εὐρημα τοῦ ἀγγλοῦ ἀστρονόμου, τὸ ὁποῖον καὶ κατ' ἀρχὰς ἀκόμη εἶχεν ἀσθενεῖς φῶς, ἡλαττοῦτο ἀδικόπως κατὰ τὴν λάμψιν, μέχρις οὐ ἐπὶ τέλους κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπομένου ἔτους δὲν διεκρίνετο πλέον. Ἐκτοτε οὐδέποτε πλέον παρετηρήθη.

Τοὺς ἀστέρας τούτους ὀνομάζουν π ρ ο σ κ α ἰ ρ ο υ ς, ἐπεὶ δὲν φαίνονται πολὺν χρόνον, ἀλλὰ σβύνουν διὰ τοὺς ἰδιοὺς μας τοὺλάχιστον ὀφθαλμοὺς. Δὲν πρέπει ὁμως νὰ νομίζωμεν ὅτι πράγματι ἔπαυσαν νὰ ὑπάρχουν, ἐπεὶ δὲν τοὺς βλέπομεν πλέον. Μόνον εἶνε προφανές ὅτι κατὰ μετεβλήθη εἰς αὐτοὺς. Τί ὁμως; αὐτὸ εἶνε δύσκολον νὰ εἴπωμεν.

Ἐκράτησα τελευταῖον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔφερα ὅπως σοῦ ἀναγνώσω. Εἶνε δὲ αὐτὸ ἡ διήγησις τῆς αἰφνιδίας ἐμφανίσεως προσκαιροῦ ἀστέρος, τὴν ὁποίαν ἀφηγεῖται ὁ Τύχων Βράχιος, ὁ διδάσκαλος τοῦ Κεπλέρου, περὶ τοῦ ὁποίου σοῦ ὠμίλησα. Ἡ ἐμφάνισις αὕτη εἶνε περιφημὸς εἰς τὰ χρονικά τῆς ἀστρονομίας ἀκουσέ τιν ἑπιπύον.

Ὅτε ἀφῆκα τὴν Γερμανίαν, ὅπως ἐπιστρέψω εἰς τὰς Δανικὰς νήσους, ἐστάθη εἰς τὸν ἀρχαῖον πύργον Χέριτσβάλδ, τὸν εὐρισκόμενον εἰς λαμπρὰν τοποθεσίαν κατὰ τὴν ἀνὰ τὸν θεῖόν μου Στένον Βίλλην τότε συνεθίξα νὰ μένω εἰς τὸ χημεῖόν μου μέχρι τῆς νυκτός, ὅποτε μίαν ἐσπέραν, θεωρῶν ὡς συνήθως τὸν οὐράνιον θόλον, ὁ ὁποῖός μου εἶνε τόσο οἰκείος, παρετήρησα μετ' ἐκπλήξεως, τὴν ὁποίαν ἀδυνατῶ νὰ περιγράψω, πλησίον τοῦ ζενίθ, εἰς τὴν Κασσιόπειαν, λαμπρότατα ἀκτινοβοῦντα ἑκατὸν ἀστέρων ἀκτινοβόων ἐξελπίζων, ὥστε δὲν ἐγνώριζον ἂν ἔπρεπε νὰ πιστεύω εἰς ὅσα ἔβλεπα; διὰ νὰ πεισθῶ λοιπὸν ὅτι δὲν ἤμουν παύσιον ὀπτικῆς ἀπάτης, καὶ ὅπως ἔχω τὴν μαρτυρίαν καὶ ἄλλων, προσεκάλεσα καὶ ἐξήλθον οἱ ἐργάται οἱ ἀπησυχλημένοι εἰς τὸ χημεῖόν μου, ἠρώτησα δ' αὐτοὺς ὅπως καὶ πάντα τού-

» ἐκεῖ παρευρισκομένους, ἂν ἔβλεπον ὅπως ἐγὼ τὸν ἀστὴρα τὸν ἐξαίφνης ἐκαὶ ἐμφανισθέντα. Ἀργότερον ἔμαθα ὅτι εἰς τὴν Γερμανίαν, ἀμαξηλάται καὶ ἄλλοι τοῦ λαοῦ ἄνθρωποι εἶχον προλάβῃ τοὺς ἀστρονόμους περὶ μεγάλης ἐμφανίσεως εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τοῦτο συντέλεσαν ὅπως ἐπικνηθῶσι τὰ σκώμματα, τὰ ὁποῖα συνήθως σωρεύονται κατὰ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀσχολευμένων εἰς τὴν ἐπιστήμην.

Ὁ νέος ἀστὴρ δὲν εἶχεν οὐρανόν, οὐδὲ φεφέλωμα καὶν περιεκύκλον αὐτόν, καὶ ὁμοίαιζε ὑπὸ πᾶσαν ἐσπίφιν πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας μόνον ἐσπινθηροβόλοι περισσότερον καὶ ἀπὸ τοὺς ἀστέρας τοῦ πρώτου μεγέθους. Ἡ λάμψις του ὑπερέβαινε τὴν λάμψιν τοῦ Σειρίου, τῆς Ἀύρας καὶ τοῦ Διὸς μόνον μὲ τὴν λάμψιν τῆς Ἀφροδίτης ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ ὅτε αὐτὴ εὐρίσκειται πλησίον τῆς Γῆς, ὅποτε δηλαδὴ λάμπει περισσότερον παρά ποτέ! Τόσον ἐλαμπεν ὁ νέος ἀστὴρ, ὥστε ἂν ἠθροποὶ ὀξυδερκῆ ἔχοντες ὄρασιν, διεκρίνον αὐτόν καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ ἐν πλήρει ἀκόμῃ μεσημβρίας, ἔαν ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρός. Τὴν δὲ νύκτα, ἔαν ὁ οὐρανὸς ἦτο κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, ὅποτε πάντες οἱ ἄλλοι ἀστέρες ἐκαλύπτοντο ὑπ' αὐτῶν, μόνος ὁ νέος ἀστὴρ ἔμενε πολλακίς ὀρατὸς ἀνὰ μέσον τῶν νεφῶν. Ἐμέρησα τὸν οὐρανὸν οὗτος ἀπέχεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀστέρας τῆς Κασσιόπειας, καὶ τὴν μέτρησιν ταύτην ἐπέλαβον καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἐξ αὐτῆς δ' ἐπέσθην ὅτι ὁ νέος ἀστὴρ ἔμενε τελείως ἀκίνητος.

Ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1572, ἡ λάμψις του ἤρξατο ἐλαττουμένη τότε ἦτο ἴση μὲ τὴν λάμψιν τοῦ Διὸς. Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1573 ἐλαμπεν ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν Δία. Ἴδου αἱ παρατηρήσεις μου ἐπὶ τῆς λάμψεως τοῦ ἀστέρος τούτου: κατὰ Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον ἐλαμπεν ὅσον, καὶ οἱ ἀστέρες πρώτου μεγέθους, κατ' Ἀπρίλιον καὶ Μάϊον ὅσον, οἱ ἀστέρες δευτέρου μεγέθους, κατὰ Ἰούνιον καὶ Ἰουλίον ὅσον οἱ ἀστέρες τρίτου μεγέθους, κατ' Αὐγουστον καὶ Σεπτέμβριον ὅσον οἱ ἀστέρες τετάρτου μεγέθους.

(Ἐπειτα συνέχεια) Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

NANI - NANI TO ΜΩΡΟ...

Ἡ Κικὴ ἀνέβη καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν κουνιστὴν πολυθρόναν, ὅχι μὲ ὀλίγον κόπον, διότι τὸ κάθισμα εἶνε πολὺ ὕψηλόν διὰ τὴν μικροῦλαν αὐτὴν, καὶ τὰ ποδαράκια τῆς δὲν φθάνουν εἰς κάτω, ὅταν κάθεται. Δι' αὐτὸ ἐχρειάσθη νὰ καταβάλλῃ μεγάλους ἀγῶνας, ἕως νὰ ἐνθρονισθῇ θριαμβευτικῶς. Κατ' ἀρχὰς, ἡ πολυθρόνα, ὑπὸ τὸ βάρος τῆς, ἔκλινεν ἐμπρὸς τόσο πολὺ, ὥστε ἡ Κικὴ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ σταθῇ. Ἐπειτα, εἰς ἄλλο ἀπότομον κίνημα τῆς μικρᾶς, ἡ πολυθρόνα ἔκλινε τόσο ἐπικινδύνως πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥστε ἡ Κικὴ ἐφοβήθη μήπως πάρῃ καμμίαν τοῦ ὕμνου... Πολὺ παραξενῆ πολυθρόνα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! τί νύξια τοῦ σου ἔκαμιν εἰς

«Τὶ ἀνυπόφορη κούκλα!» (Σελ. 350, στ. α')

νὰ σταθῇ νὰ καθήσῃ ἐπάνω τῆς! Ἄλλα καὶ τί εὐχαριστήσις, ὅταν ἐπιτέλους τὸ κατώρθωνες!... Νά, ἴδετε τώρα μὲ πόσῃ εὐχαριστήσῃ ἡ Κικὴ λιχνίζεται, κουνιέται ἐμπρὸς ὀπίσω, ὡς νὰ ἐκάθητο εἰς τὴν κούνιαν τοῦ κήπου, — μὲ τὴν διαφορὰν ὁμως ὅτι ἡ πολυθρόνα εἶνε πολὺ ἀναπαυτικώτερα ἀπὸ κάθε κούνιαν. Καὶ ἐν ᾧ κουνιέται, τῆς ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τὸ τραγουδάκι, τὸ ὁποῖον τῆς ἐτραγου-

δοῦσαν ἄλλοτε ἢ παραμάνα, όταν τὴν ἔκονοῦσαν εἰς τὰ πόδια τῆς:

Κούνια γιαλέσα
Πάμε ἴτην Ὁδέσσα.
Κούνια Μανώλη
Πάμε ἴτην Πόλη,
Νὰ φέρωμε λαδάκια
Γιασεμολαδάκια,
Νὰ βάλω ἴτου παιδιοῦ μου
Τὰ χρυσὰ μαλλάκια!

Αὐτὰ «τὰ χρυσὰ μαλλάκια» τοῦ παιδιοῦ τῆς» καὶ ἡ πολυθρόνα, ἢ ἡποία ἐξακολουθεῖ νὰ πηγαίνει ἐργαζομένη, τῆς φέρουσι εἰς τὸν νοῦν τὴν κούνια τῆς, τὸ πρῶτον τῆς κρεββατάκι, καὶ ἐπίσης τὸ τραγουδάκι μὲ τὸ ὅποιον τὴν ἀπεκοίμιζεν ἢ μαμμιά τῆς:

Νάνι - νάνι τὸ μωρό...
Ἔλα ὑπνε κ' ἔπαρέ το
Καὶ γλυκὶ ἀποκοίμιε το
Σύρτο δῶ, σύρτο ἐκεῖ,
Ἐτίς νοῦνας τοῦ τῆν αὐλή,
Πούχει σκιάδους πούχει σκιάδες
Πούχει κάρμερες μεγάλες,
Νὰ πλαγιάσῃ σάν ἀρνάκι,
Νὰ τραφή σάν δαμαλάκι.

Καὶ τραγουδεῖ ὁλονέν, διὰ νὰποκοίμωσιν τὴν κούκια τῆς. Πρέπει νὰ κάμῃ καὶ αὐτὴ λιγάκι ὡπὼς ἔκαμνεν ἢ μαμμιά. Ἄλλὰ ποῦ νὰ κοιμηθῇ ἡ κούκια! Εἶνε ἓνα κάκοκρίτισσο, τὸ ὅποιον ἔχει ἐξαπλώσῃ τρυφερώς εἰς τὰ γόνατά τῆς, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὰ γυάλινα γαλανὰ μάτια δὲν θέλουσι νὰ κανένα τρόπον νὰ κλείσῃ. Τί ἀνυπόφορη κούκια! Καὶ ἡ Κικὴ σὺλλογιζέται ἄλλα κορίτσια, ποῦ ἔχουν τὸσον καλά παιδάκια, γιατί αὐτὰ ἀνοίγουν καὶ κλείνουν τὰ μάτια τῶν ὅποτε θέλῃ ἢ μαμμιά τῶν. Μάλιστα μαρτυρεῖ ἀπ' αὐτὰ λέγον ἐυγενέστατα «καλημέρα, μαμμιά!» μόλις τὰ πιάσῃ κανεὶς καὶ πατήσῃ ἓνα κουμπί, ποῦ ἔχουν ὀπίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῶν. Ἐν ᾧ τὸ παιδί τῆς Κικῆς ὁπτε μιλιά βγάδι ἀπὸ τὸ στόμα του, οὔτε νὰποκοιμηθῇ θέλει!

Καὶ καθὼς τραγουδεῖ τὴν κούκια ἐπιμόνωσ μὲ τὰ γυάλινα μάτια τῆς, πράγμα τὸ ὅποιον πεῖσματὸν ἀκόρη περισσότερον τὴν Κικὴν. Ἀδιάφορον ὅμως!
Ἡ Κικὴ ἀγαπᾷ τὴν κούκια τῆς, τὴν κουνεῖ, τὴν ναναρίζει τρυφερώς, καὶ δὲν θὰ τὴν ἀλλάξῃ μὲ τὴν ὠραιότεραν κούκλαν τοῦ κόσμου.

— Πρέπει νὰ κοιμηθῆς, πουλάκι μου, τῆς λέγει· νὰ, ἢ νύχτα ξεπασε· τώρα θὰ ἐβγουν ἢ λάμψεις καὶ οἱ δράκοι, καὶ θὰ πάρουν ἄλα τὰ παιδιά ποῦ δὲν κοιμούνται. Κοιμησοῦ γρήγορα καὶ σύ, νὰ μὴ σε πάρουν καὶ σε γάσω! Θὰ σε πάρουν ἴστες ἐρημιές, καὶ δὲν θὰ ἴδῃς ποτέ πᾶ τὴ μαμμιάκα σου.

Ἐπειτα, μὲ σιγαλὴν φωνήν, ἐπαναλαμβάνει τὸ νανάρισμα:

Νά νι - νά νι τὸ μωρό...

Ἄλλὰ ἡ σιγαλὴ φωνὴ γίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον σιγαλωτέρα. . . μόλις ἀκούεται τώρα ὡς μικρὸς ψίθυρος. . . καὶ ἔπειτα παύει. . . Ἰπὸ τὸ ἐπιμόνον βλέμμα τῆς κούκλας, ἢ ὅποια δὲν ἐννοεῖ νὰ κλείσῃ τὰ μάτια τῆς, ἢ Κικὴ ἔκλεισε τὰ ἰδικὰ τῆς!

Τώρα κοιμάται καὶ ὄνειρέυεται. Τῆς φαίνεται ὅτι ἡ κούκλα τῆς ἔγενεν ἐξαφνα καλῆ, ὅτι ἀνοίγοκλείνει τὰ μάτια τῆς ὅποτε θέλῃ, καὶ οὐτὶ λέγει «καλημέρα, μαμμιά!» ὅπως ὄλα τὰ παιδάκια. . .

Τὶ ὠραῖόν ὄνειρον! Ἡ Κικὴ δὲν ἐννοεῖ νὰ το διακόψῃ. Δι' αὐτὸ ἢ μαμμιά τῆς τὴν πέρνει ὅπως εἶνε κοιμισμένη, καὶ τὴν πηγαινεὶ εἰς τὸ κρεββατάκι τῆς. Καλὴ νύχτα!

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

[Ὁ διαπρεπὲς λόγιος κ. Δημήτριος Γρ. Καμπούρογλου, φίλος καὶ συνεργάτης ἐκ τῶν ἀρχαιότερων τῆς Διαπλάσεως, ἐδέσκει κατ' αὐτὰς τὸν τρίτον τόμον τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων, δι' οὗ συμπληροῦται τὸ πολῦτιμον καὶ περισπούδαστον τοῦτο σύγγραμμα του. Ἐκ τοῦ τελευταίου τόμου παρελάβομεν τὴν ἐν τῷ προηγούμενῳ φυλλάδιῳ δημοσιευθεῖσαν ἀθηναϊκὴν παράδοσιν, καθὼς καὶ τὸν κατωτέρω δημοσιευόμενον Μῦθον. Σ. τ. Δ.]

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΕΡΟΣ

Ἔνα βαρὺ χειμῶνα, ἐπήγγαζεν ἓνας ξωτάρης στ' ἀμπέλι του νὰ σκάψῃ. Στῆ στράτα του ἀπάντησ' ἓνα σκαντζόχερο. Τοῦ λέει: «Δὲν ἐρχεσαι, καίμινε σκαντζόχερε, νὰ με βοηθήσῃς στὸ σκάψιμο τοῦ ἀμπελιοῦ μου; — Πῶς ἀρθω τώρα, καὶ ἐπειτα τὰ τῶν ἄλλων πόδεων.» Καὶ προσθέτει: «Τοῦτο βέβαια δὲν εἰμφορεῖ νὰ παραβῆθῃ μὲ τὸ ἐργόχηρον τῆς ζωοποιόυλας, νομίζω ὅμως εἶνε ἀρετὰ διασκεδαστικόν Δευκῶμα.»

Τὴ εὐμορφία ποῦ περὶ τὸν καιρὸν τῆς εἰς τὴν Κἕαν ἢ φιλντὸν Λάφρη! Νὰ, τώρα καὶ μου γράφει, ὅτι ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ κνήγι ἕπον ἐσκότυσε τρία πουλάκια· διότι, ἐν καὶ κορίτσει, τῆς ἀρέσει πολὺ αὐτὴ ἢ ἀσκήσις· βάζει τὰ ταχυρῶσια τῆς, φορεῖ μιά μεγάλη χωριάτικη καπέλα, καὶ ὁρῶμο! Ἄλλὰ δὲν εἶνε μόνον τὸ κνήγι· ἢ Λάφρη φαρεῖται, ἀνάθει κάθε βράδι φωτιές, διδὲ θεατρικὰς παραστάσεις εἰς τὸ σπίτι τῆς, χορεύει καὶ . . . μὲ ἄλα αὐτὰ μ' ἐνθυμεῖται, ἔσπαθὸν καὶ μου γράφει! Εἶνε νὰ μὴ τὴν ἀγάπῃς τέτοιαν εἴλην!

Δ. Γρ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μικρὰ δεσποινίς, ἔχουσα τὴν μανίαν νὰ ἐλληγίῃ, ἔλεγε προχθὲς εἰς μίαν φίλην τῆς: — Μ' ἐμειδιάσας! μὴ εἶπες ὅτι θὰ ἔλθῃς καὶ δὲν θᾶδες.

Ἦθελε νὰ εἴπῃ «μ' ἐγέλασας!»

Εἰς τὸ ἀντικρινὸν σπίτι ἔχουν ὑπηρετρίαν μίαν Ἀράπαν. Καὶ ὁ μικρὸς Τότης ἐρωτᾷ τὴν μητέρα του: — Μὰμ, πῶς μποροῦν νὰ ἔχουν τέτοια ὑπηρετρία; Δὲν τους μουντζουρνεῖ δτι πιάνει;

Ἐστὴν ἐξοχόν.

— Ἀγί μου, βάλε, παιδί μου τὸ καπέλο σου, μὴν τρέχῃς ἔτσι ἐτὸν ἥλιο. . .

— Μὰμ, ἐρωτᾷ ἀφαιλῶς ὁ ἄγις, γιατί τὰ σκυλιὰ τρέχουν ἐτὸν ἥλιο χωρὶς καπέλο;

Ἐστὴν ἐξοχόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 33ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ὁ κριὸς εὑρίσκειται ἐν στρέφωμεν τὴν εἰκόνα οὕτως ὥστε ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. Ἡ κεφαλὴ του σχηματίζεται ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Κατινούλας, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὸ καπέλο τῆς, ὁ γυρὸς τοῦ ὁποίου σχηματίζει τὸ κέρατον. Τὰ ἄλλα διακρίνονται εὐκολότατα: ἄλλως ἤμπορεῖ νὰ σασ βοηθήσῃ καὶ ἢ ἀπάντησι εἰκὼν, ἢ παριστάσω μόνον τὴν κεφαλὴν, — διότι εἰς τὴν Μ. Εἰκόνα ὁ κριὸς φαίνεται ὀλόκληρος.

ΠΡΩΤΟΣ—πρῶτος μοῦ ἔστειλε τὴν μετάφρασιν τοῦ Κινεζικοῦ ὁ Αἰθῆρ. «Ἄμα εἶδα τὸν παρῆκενον αὐτὸν Διαγωνισμὸν, — μοῦ γράφει, — ἐνόμισα εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι δὲν εἰςέυρω Κινεζικὰ καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐρωτήσω τὸν Τσὺν-Τσῶν. Κατόπιν ὅμως, σκεφθεὶς, γῆρα τὴν ἄνοιαν τῆς βοηθείας του, ὥστε . . . ἐμαθὰ ἀπροσέπτως καὶ κινεζικὰ! Φαίνεται ὅτι αὐτὸ ἔπαθαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι φίλοι μου, διότι ἀπὸ τὴν πρῶτην ἡμέραν αἱ μεταφράσεις μοῦ ἔρχονται βροχηδόν. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ὁ Αἰθῆρ, εἰς τὴν χαρὰν τῆς κινεζικῆς σοφίας, ἐνεθυμῆθη καὶ τὸν «Ἑλληνοπαῖδα» καὶ μοῦ ἔστειλεν ὑπὲρ αὐτοῦ δραχμὰς . . . 4X4:4!

Ὁ Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανότατος, ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς ζωοποιόυλας περὶ χρησιμοποίησεως τῶν εἰκονογραφημένων Δελταρίων, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὡς συλλέκτης καὶ αὐτὸς, προτιμᾷ τὴν εἰς Δεῦκῶμα κατὰτάξιν, ὀχι ὅμως ἀπλῶς, ἀλλὰ κάθε κράτος ἰδιαίτερος, μὲ τὰ Δελτάρια τῆς πρωτεύουσος του εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἐπειτα τὰ τῶν ἄλλων πόλεων.» Καὶ προσθέτει: «Τοῦτο βέβαια δὲν εἰμφορεῖ νὰ παραβῆθῃ μὲ τὸ ἐργόχηρον τῆς ζωοποιόυλας, νομίζω ὅμως εἶνε ἀρετὰ διασκεδαστικόν Δεῦκῶμα.»

Τὴ εὐμορφία ποῦ περὶ τὸν καιρὸν τῆς εἰς τὴν Κἕαν ἢ φιλντὸν Λάφρη! Νὰ, τώρα καὶ μου γράφει, ὅτι ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ κνήγι ἕπον ἐσκότυσε τρία πουλάκια· διότι, ἐν καὶ κορίτσει, τῆς ἀρέσει πολὺ αὐτὴ ἢ ἀσκήσις· βάζει τὰ ταχυρῶσια τῆς, φορεῖ μιά μεγάλη χωριάτικη καπέλα, καὶ ὁρῶμο! Ἄλλὰ δὲν εἶνε μόνον τὸ κνήγι· ἢ Λάφρη φαρεῖται, ἀνάθει κάθε βράδι φωτιές, διδὲ θεατρικὰς παραστάσεις εἰς τὸ σπίτι τῆς, χορεύει καὶ . . . μὲ ἄλα αὐτὰ μ' ἐνθυμεῖται, ἔσπαθὸν καὶ μου γράφει! Εἶνε νὰ μὴ τὴν ἀγάπῃς τέτοιαν εἴλην!

Παιμενὶς τοῦ Πηλίου [EE], τὰ εὐσημα αὐτὰ μαρτυροῦν πῶσον μοῦ ἤρσαν ἢ ἐπιστολῆ σου. Καὶ μοῦ ἤρσαν ἐπίσης ὅταν μοῦ ὤμιλες διὰ τὸν ἐαυτὸν σου, καὶ μοῦ ἤνοιγες τὴν καρδίαν σου, καὶ ὅταν μοῦ ὤμιλες διὰ τὰ ἄλλα, καὶ διὰ τὸν Ἑλληνοπαῖδα, καὶ διὰ τοὺς Συλλόγους. Ναι, εἰμφορεῖς καὶ τώρα νὰποδώσῃς τὰ ὀφειλόμενα τετραδία, μὲ τὸ παλαιὸν ψευδὸν μὺθον. Ἄφ οὐ εἶγες τόσας περιπετειάς, εἶσαι δικαιολογημένη διὰ τὴν καθυστέρησιν.

Τρικημίλια, αὐτὸ σου ἐλέγω ὡς νέον ψευδὸν μὺθον. Ἐννοια σου καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς παλαιούς μας φίλους δὲν θὰ φαντασθῇ ποῦ εἰμφορεῖ νὰ εἶσαι, ἀφ' οὗ καὶ ἐγὼ ἔτριβα τὰ μάτια μου διὰ νὰ εἰσῶσῃς τὴν ὑπογραφὴν σου. Εἶνε περιττὸν νὰ σου εἴπω πῶσον ἐχάρην διὰ τὴν ἀνέλπιστον αὐτὴν ἐπάνοδον. Τώρα, εἰμφορεῖς!

Ὅχι, Κετρί, ἢ ἀπάντησις τὴν ὁποῖαν εἶδες δὲν ἤτο διὰ σέ, ἀλλὰ δι' ἄλλον ὀμνυμένον σου κατὰ τὰ ἄλλα, ἐκτός τοῦ πατρικοῦ ὀνοματός. Αἱ ἀσκήσεις σου ἐλήθησαν, καὶ βεβαίως θὰ σου ἀπῆλθῃσαν. Διασεύσῃ ἢ Μίμησις λέγεται, ὅταν

πέρην κανεὶς τὴν ἰδέαν ἀπὸ ἓν ἔργον ξέγον καὶ κάμῃ ἐν ἄλλο ἐπὶ τῆς βάσει αὐτῆς· εἶνε δηλαδὴ κατὰ περισσότερον ἀπὸ τὴν λεγομένην «ἐλευθέραν μετάφρασιν». Αἱ συντάγαι δὲν θὰ δημοσιευθῶσι.

Ὁ Ἀνακίας εὐχαριστεῖ θερμῶς πάντας τοὺς φίλους μας, οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν νὰ τὸν συγκαταγοῦν διὰ τὴν ἐροτὴν του, καὶ ἰδιαίτερος τὴν Κωματίλοισαν θάλασσαν, τὴν Θαλασσοπούλαν καὶ τὴν Γαλλικὴν Σημῆαν, διὰ τὰς ὠραίας καὶ πολυτελεῖς κάρτας των. Αὐτὸς, λέγει, διὰ τὴν ἐροτὴν του ἐτραπήσῃ . . . τὴν Δεκάτην Κυριακὴν.

Ἐγκοινοῦσα τὰ ψευδὸν μὺθὰ των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἐρεθὸν Νύκτα (Η.Π.) ἢ Ἀσπ. Λαγων Κίμα (Σ.Π. αὐτὸ σου ἐλέγω· ἄλλὰ τὰ Μ. Μυστικὰ ὑπὸ ποῖαν διεύθυνσιν θὰ στέλλονται); Ἐξορῆστον Ἐλλῆνα (Η.Χ.) καὶ Μαραμένον Φύλλον (Β.Α.)

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιψηφίζεται ἢ πρότασις τοῦ Ἑθνοκῶ «Ἰντον περὶ καταργήσεως τῶν Μικρῶν Συλλόγων καὶ τῆς ἐβραύσεως ἐνὸς μόνου. ὑπὸ τὴν προεβραίναν τινὸς τὸν συνεργάτων μου. Τὴν προηγούμενην καὶ αὐτὴν τὴν ἐβραύματά, μοῦ ἐγραφοῦν ὑπὲρ τῆς προτάσεως οἱ ἐξῆς: ἢ Χιακὴ Μαργαρίτα (ἢ ὅποια εἶνε σύμφωνος ἢ ἄλλῃ ὅχι πάλι μετὰ λόγια, παρὰ μετὰ ἔργα) ἢ Ἠρωὶς τὸν Ζαλόγγου (ἢ ὅποια εὐχεται νὰ τὴν ἐγκρίνουν ὅλοι οἱ συνδρομηταί) ἢ Πειραικὴ Λύρα (ὡς ἔχουσα ἀλέγει, πικρὰν πείραν τῶν Μ. Συλλόγων, οἱ ὅποιοι δὲν ἤσαν τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον φωναὶ προερχόμεναι ἐκ φιλαρξίας) ἢ Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας (φρονῶν ὅτι ὁ Σύλλογος, ὁ ὁποῖός θὰ ἔχῃ πολλὰ μέλη, θὰ ἔχῃ καὶ μεγάλας εἰσπράξεις καὶ δὲ εἰμφορὴ νὰ κάμῃ δτι θέλῃ) τὸ Ζοφρονον Νέφος (προτιμῶν τὴν πρότασιν τοῦ Ἀταβουργίου Ρόδου, ἢτις εἶνε σχεδὸν ἢ αὐτὴ μὲ τὴν τοῦ Ἀσπροποταμίτου) ἢ Φαρμάκουλας (ἐπιδοκιμαζὼν ἐνθουσιωδέστατα, «πρόεδρος γὰρ Συλλόγων ἀδρανῶντος ἐτύγχανε καὶ τυχάνει») τὸ Μεσολογγιτάκι, ἢ Σκ. Ἡρώς Βράχος (προτιμῶν νὰ γίνῃ ἓνας μὲγάλος Σύλλογος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι μικρότεροι εἰς τὰς πρωτεύουσας τῶν ἐπαρχιῶν); ἢ Ἀρσίνιας Ἰσαβαρόπουλος, οἱ Ὁρατοὶ Πρίγκιπες (φρονῶντες ὅτι ἢ ἰδέα τοῦ Ἀσπροποταμίτου εἶνε ἀρίστη καθ ὅλα) τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος, Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ὁ Ἀδριακὸς Νέφος καὶ Ἡρώς (ὅπεσον μὲ τὸ «ὅπου λαλοῦν πολλοὶ πετεινοί, ἄργει νὰ ἐξημερώσῃ») ἢ Φίγ-Μοδ-Λη, ἢ Μοδὸς τοῦ Χοροῦ (ψηφίζουσα καὶ πρόεδρος τὸν Ἀνακίαν) ἢ Σοφία Κόλλα (ἢ ὅποια, λέγει, εἶνε μὲ τὴν γνώμη τῶν πολλῶν) ἢ Ἡρώς Ἐντύχια (διότι ὁ μέγας Σύλλογος θὰ κάμῃ μεγὰλα πράγματα) τὸ Φύρον Μίρον, ἢ Πάλλησσο Καρδία ὁ Ἀπόστολος Βράχος, ὁ Φὸρ Μακαροῦνης, τὸ Ἀθος τῶν Δειμῶνων (καὶ αὐτὸ θέλει Πρόεδρον τὸν Ἀνακίαν, διότι τὸ ἀρέσον τὰ λογοπαίγνια . . .) ἢ Αἰγυψία Ἀθηνα (ἢ ὅποια προτιμῶν εἰς ρήτοδ τοῦ Μ. Συλλόγου τὸ ἐξῆς: «Κλείσῃς μὲσα στὴν καρδίαν σου τὴν Διάπλასιν, καὶ δὲ τὴν αἰσθανθῆς νὰ λατρεῖται ἀπὸ κάθε εἶδος μεγαλείου.»)

Ἄνο (ἀρ. 2.) μόνον μοῦ γράφουν ἐναντίον τῆς ἰδέας: ὁ Δεσποτάρης, ἢ νομίζω δτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιβαρῶνωμεν τοὺς συνεργάτας μου καὶ μὲ τὴν ἀσχολίαν αὐτῆν, ὡς ἀρετὰ ἀπαιτούμενος ἤθη), καὶ τὸ Ἀσπ. Κεραυνὸν (διότι, λέγει, ὅταν εἶνε πολλοὶ Σύλλογοι, φιλοτιμοῦνται νὰ φαίνωνται ὀ εἰς καλλίτερος τοῦ ἄλλου.)

Εἰς τὸ προσεγεῖ φίλλον θάνατορὸν ἀκῆμη καὶ τὰς γνώμας ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ μοῦ γράφουν ἐν τῷ μεταξῷ, καὶ ἐπειτα θὰ παύσω. Ὅστε, σᾶς παρακαλῶ, μὴ μοῦ γράφετε πλέον περὶ τοῦ ἐξορῆστον. Ἀρετὰ εἶδα τὰς γνώμας τῶν φίλων μου, τώρα δὲ εἴπω καὶ τὴν ἀπόφασιν μου.

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίας: Ἡ Πικραμένη Καρδία πληροφορεῖ τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελοῦ δὴν πολὺ τὴν ἐξέκλησε τὸ φαγητὸν ποῦ προτιμᾷ εἰς τὰ Μ. Μυστικά, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τῆς στείλῃ ὀλίγον ὄταν θὰ μαγειρεύσῃ εἰς τὸ σπίτι του· τὴν δὲ Παιδικὴν Καρδία καὶ τὴν Ἡετονεῖαν Ἀκτὴν ἔτι τὰ ἀρχικὰ τῆς εἶνε Ο.Ι. Μ. καὶ ζῆρὶ τὰ ἰδικὰ των — ἢ Σαλωνίτικη Ἐλλῆ ἀσπάζεται τὰς Ἐσωτερικὰς τοῦ Ἀσπασμοῦ Πατρῶν καὶ ταῖς εὐχεται μὲ ἄγαθον τὸ ἄρξῃμον σχολικόν ἔτος — ἢ Ἐλλῆ Γκατ ἐρωτᾷ τὴν Μαρίαν Ἀντακιοπούλαν ἢν ἔλαβε τὸ δελτάριον, ποῦ τῆς ἔστειλεν ἐκ Χίου — τὸ Χρυσάνθεμον ἀσπάζεται τὸν Φιλέμονον Ἰορ καὶ τὸ ἐρωτᾷ ἢν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἴσιον Σχολεῖον καὶ φέτος — ἢ Κορομούλα πληροφορεῖ τὸν Περσέα ὅτι κατὰ λάθος ποῦ ἐξέγησε τὰρχικὰ του, καὶ τὸ ζῆρὶ διὰ τοῦτο συγγνώμην — τὸ Ἀγγ. Μενεξεδάκι ἀσπάζεται τὴν Ροδοροισισμένην Δίσαν, τὴν ὁποῖαν γνωρίζει — ἢ Μαρίδα τὸν Βυρπίτον ζῆρὶ τὸ ὄνομα τοῦ Καρχαρίου τοῦ Φαλήρου, καὶ ἢν θέλῃ, ἄς τὸ στείλῃ μὲ μίαν κάρταν του διὰ τοῦ Γραφεῖοῦ μου — τὸ Ἀσπ. Πορτοκίκι ἀσπάζεται τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Νέον Ναύτην, τὸν ὅποιον ἐρωτᾷ ἢν κατοικῇ εἰς Γενῆ-Μαχαλά. Κων/πόλεως; ἢ Ἐν. Λωρὰς πληροφορεῖ τὸν Ἰππογονον τοῦ Νέστορος ὅτι τὰρχικὰ του εἶνε Π. Ν. Κ. καὶ διαμείνει ἐν Πάτραις — ἢ Βιλικηνὴς Φιλία ἀσπάζεται τὴν Ἀντοκιοκράτειαν Ἐδοκίαν — ὁ Θεοαγένης πληροφορεῖ τὸν Πυθαγόραν τὸν Σάμιον, καὶ τὸν ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν του, παρακαλεῖ δὲ τὸν Ἀγγουρολογοῦτατον νὰ τῷ γράφῃ ἐκ νέου, σημειῶν καὶ τὴν διεύθυνσιν του, ἀφ' οὗ χάνονται αἱ ἐπιστολαὶ του — ἢ Ἐλλ. Πις τὸν Δουστρινῶν ἀσπάζεται τὸ Ταπεινὸν Ἰορ καὶ τὸ ἐρωτᾷ διατί τὴν ἐληθμένην τόσο καιρόν — ὁ Κόκκινος τῶν Τριμυθῶν ἐρωτᾷ τὸν Ἑθνοκῶ Ἰντον ἢν δέχεται ἐνᾷ δόσῃ φωτογραφικὰς τινὰς ἀδηγίας εἰς ἀπρόσπετον ἐπισκεπτὴν — τὸ Κάλως Ὁμοισεὶς συγχαίρει τὸν Ἀγγουρολογοῦτατον διὰ τὸ ἄθρόον Βραβεῖον καὶ τὸν ἠλεῖται — ὁ Φιλοπομῆν ὁ Ἀχαιοὶς πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου, ὅτι ὀνομάζεται Θεόδωρος Κ. Παπαδόπουλος, καὶ ὅτι τοῦ λιποῦ θὰ φαίνεται μὲ τὸ ὄνομα του — ἢ Ἐρυθρὸν Καμὲλια συγχαίρει καὶ ἠλεῖται τὴν Ἐλευσινίαν Θεάν διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς νὰ σπουδᾷ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον — τὸ Σουλοῦδι τοῦ Βουρβανδίου δέχεται τὴν ὑπό του Ἐρυθρὸν Νέφος προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν του — ὁ Μπουκομμονιστὴς ἀσπάζεται τὸν Συριαντὸν Ἰπποδὴν καὶ Πατριὸν Βαρκάρεν — ὁ Δεσποτάρης πληροφορεῖ τὴν Φθινοπωρινὴν Νύκτα ὅτι τὰρχικὰ του εἶνε Α.Α.Ζ. καὶ δτι διαμένει ἐν Ἀθήναις, ἢ Χιακὴ Μαργαρίτα εἶνε κατενευσιωμένη μὲ τὰ ὀραία Μ. Μυστικὰ, τὰ ὅποια τῆς ἔστειλεν ὁ Ναυτοπαικ — τὸ Μενεξεδάκι Ἀσπασμοῦ εὐχαριστεῖ τὸν Καρχαρίαν τὸν Φαλήρον διὰ τὴν περὶ αὐτοῦ ἀρίστην ἰδέαν του — ὁ Βράχος τῆς Κρανῆς χαίρετὰ τὴν Βελοπόρον Ἀρτεμιν καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἢν ἐνθυμῆται τὴν φίλην τῆς Κωνσταντῶσιν — τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος ζῆρὶ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν Ταπεινὸν τῆς Ταρσοκῶνης — τὸ Γ. Λυκὸν Ὁνειρον πληροφορεῖ τὴν Ἀντοκιοκράτειαν Ἐδοκίαν ὅτι τὰρχικὰ του εἶνε Ε.Μ. καὶ ζῆρὶ τὸ ὄνομα τῆς — τὸ Φύρον-Μίρον ζῆρὶ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Ναυτοπούλαν — τὸ Κετρί πληροφορεῖ τὸν Ἰππογονον τοῦ Νέστορος ὅτι τὸν γνωρίζει: εἰς δὲ τοὺς ἀνταλλάσσοντας μετ' αὐτοῦ Μ. Μυστικὰ, προτείνει νὰ ἀλλάσσῃσιν καὶ τὰ ὀνοματὰ των — ἢ Φιλοπομῆν Νεῦνις ζῆρὶ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Κανακασάν — ὁ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάρης θὰ πῆ τὸ ὄνομα του εἰς τὸν Ἀσπροποταμίτην τοῦ χρόνου, ποῦ θὰ εἶνε Εὐέπικη — ἢ Αἰγυψία Ἀθηνα συγχαίρει τὸν Ἀγγουρολογοῦτατον διὰ τὸ βραβεῖον πληροφορεῖ δὲ ὅσους τῆ ἐξέγησαν τὸ ὄνομα τῆς ἢ τὰρχικὰ, ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν δύνανται νὰ τὰ μεταλλάξῃσιν — ἢ Θαλασσοπούλα παρακαλεῖ τὴν Νεροκλῆωρον νὰ τῆς γράφῃ εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ τὰ

ἄνομα τῆς μόνον, διὰ νὰ θεβατωθῇ ἢν τὴν γνωρίζῃ. — Δι' ἄλλας πληροφορίας δὲν ὑπάρχει τόπος, ἀφ' οὗ εἴχην μείνη καὶ αἱ τοῦ προηγούμενου φύλλου. Παράπονα ἀπαρῆδεντα.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΑΡΩΝΗΝ

Ἄνταλλαγὴ ταχυδρ. Δελταρίων.

(Καὶ αὐτὴ δημοσιεύει σφ. 3.)

Παρακαλῶ τοὺς εὐαρεστούμενοὺς νὰ μοι ἀποστέλλωσιν εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ Δελτάρια διὰ τὴν συλλογὴν μου, ἐξ οἰακῶν ποτε πῶλεως, καὶ θὰ τὰ ἀνταποδῶ δι' Ἀθηναίων. Ἡ διεύθυνσι

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Υπινυσιτώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χωράν ημών υπηρεσία, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΓΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ 8
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προληρωτάει δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Όδός Πατησίων, αρθ. 11 Β, παρά τα Χαντεία

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ο.

Έν Αθήναις τὴν 14 Οκτωβρίου 1900

Έτος 22ο. — Άριθ. 43

Ο ΠΙΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία υπό ΑΙΜΕ ΓΙΡΟΝ]
(Συνέχεια: ίδε σελ. 345.)

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ὅλοι ἦσαν κατευχαριστήμενοι, καὶ ἡ Χρυσούλα, καὶ ὁ κ. Φραντζῆς, καὶ ὁ Σιδέρης, χωρὶς νάναφέρωμεν καὶ τὸν ἀφέντην του.

Ἄλλα τὴν ἐπαύριον, δὲν ἦτο τὸ ἴδιον. Ἐξέφα, ἡ Χρυσούλα ἠσθάνθη μεγάλην ἀδιαθεσίαν, καὶ δὲν ἠμπόρσεν νὰ σηκωθῆ ὅτε πρῶ, ὅτε μετὰ τὸν κορυδαλόν. Ἔμισνε λοιπὸν εἰς τὸ κρεβάτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἔπειτα καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὴν σειράν, ἤδη ἐπὶ ὀλόκληρον ἐβδομάδα!

Ἦτο λοιπὸν μετὰ τὰ σωστά τῆς ἀρρωστη ἡ μικρὰ Χρυσούλα!

Τί εἶχε;
Καὶ μήπως ἤξευρε κανεὶς ποτὲ τί εἶχε;

Πέθην προῆλθε τὸ κακόν;
Καὶ ποῖος θὰ ἠμπορούσεν νά μάς το εἶπῃ, ἀφ' οὗ τὸ κακὸν παντοῦ κρύπτεται ἐπιθύουσι; Εἰς μίαν ἀκτίνα ἡλιου πολὺ θερμῆν, εἰς μίαν πνοὴν αὐρας πολὺ ψυχρῆν, εἰς μίαν ἀναθυμίασιν φυτοῦ ἢ καρποῦ σαπημένου, εἰς μίαν σταγόνα ὕδατος μολυσμένου, εἰς ἓν μόνιον σκόνης, εἰς μίαν φιλικὴν χειραψίαν, ἀκόμη καὶ εἰς ἓν νόμισμα πέντε λεπτῶν! Ὁ κόσμος ὀλόκληρος εἶνε, φαίνεται, γεμάτος ἀπὸ μικροσκοπικοῦς καὶ ἀοράτους ἐχθροῦς, οἱ ὅποιοι μᾶς ἐνεδρεύουν, μᾶς δηλητηριάζουν, μᾶς φονεύουν, καὶ τὸ ὄνομα τῶν ἐχθρῶν τούτων φοβερόν· ὀνομάζονται Μικροβία.

Ἐφ' ὅσον ἦτο ἡμέρα, ἡ Χρυσούλα ἀψηφούσε τὴν ἀρρώστιαν τῆς, τὴν ὑπέμενε, ἐνεκαρτέρει, καὶ δὲν ἐφοβείτο πολὺ. Ἄλλα τὴν νύκτα ὁ πυρετὸς ἤξανε, καὶ εἰς τὸ σκοτεινὸν βάθος τοῦ μικροῦ της δωματίου, ὅπου μόλις εἰσῆλκε τὸ ὄλιγον φῶς σελήνηαίον, ἔδλεπεν ἐμπρὸς τῆς νά χορεύουν τὰ χλωμά ἀγρίβροδα τοῦ κ. Φραντζῆ, τὰς κοκκινωπὰς βόμβας τοῦ ὑαλοσκεποῦς ἔρμαριου, ὅλ' αὐτὰ μετὸν οὐθμὸν τοῦ ἐκχεροῦς τοῦ ὠρολογίου, χω-

μένον εἰς τὴν μικρὰν ξυλινῆν τοῦ θήκη, καὶ τοῦ ὀποίου ἠκούοντο ἀνερχόμενα κάτωθεν τὰ τίκ-τάκ, διὰ μέσου τοῦ πατώματος.

Ἄλλα μόλις ὁ κώδων ἐσήμαινε τὰς ὄρας, βόμβαι καὶ ἀθη ἐξηφανίζοντο ὡς διὰ μαγείας, καὶ τότε ἡ Χρυσούλα ἠσθάνετο ποικίλα φωνὰ, μὰ τὸσφ δυνατόν ποικίλα φωνὰ!

Μεγάλῃ ἀνησυχία εἰς τὸ ἀγροκῆπιον καὶ εἰς τὸν ἐναέριον οἰκίσκον!

Ὁ γηραιὸς ὀρυκτολόγος, σκυθρωπός,

κατέβαινε καθ' ἑ-

πρωί, διὰ νὰ βλέ-

πῇ τὴν μικρὰν τοῦ ἀσθενῆ, καὶ τὴν ἡρώτα πῶς ἐπέ-

ρασε τὴν νύκτα,

καὶ τῆς ἠγγίξε τὸ μέτωπον, καὶ τῆς ἐψαυε τὸν σφυγ-

μόν. Ὁ Σιδέρης,

καταλυπημένος,

ἤρχετο τακτικά καὶ περιεφέρετο ἐ-

ξωθεν τῆς θύρας, προσπαθῶν νὰ ἴδῃ

ἀπὸ καμμίαν «χα-

ραμαδά» καὶ νὰ ἀκούσῃ κάτι τί.

Οἱ κύριοι τῆς Χρυσούλας, οἱ ὀ-

ποῖοι εἰς τὴν ἀρχὴν εἶχαν πάρη τὸ

πράγμα ἀφήρηστα,

τώρα ἤρχισαν νάνησυχούν καὶ νὰ σκέ-

πτώνται νὰ στείλουν τὴν μικρὰν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως.

Ἡ ἀσθένεια, καθὼς ἐφαίνετο, εἶχε σκοπὸν νὰ διαρκέσῃ πολὺ, καὶ ἂν τὴν ἐκρατοῦσαν εἰς τὸ σπι-

τά ἱατρικά, τὴν τροφήν καὶ τὴν νοσοκόμον, ἂν χρειασθῆ... Ναι, σὰς λέγω, ἐγὼ τὰναλαμβάνω ὅλα. Λοιπὸν, σύμφωνα, ἔθ την κρατήσετε ἐδῶ, καὶ προπάντων νὰ μὴ τῆς εἰπήτε τίποτε, νὰ μὴ τῆς πρόξενῆσθε τὴν παραμικρὰν λύπην. Ἄκουτε; ... Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι!

«Μοῦ μένουν ἀκόμη ἐκάτὸ φράγκα,» ἐσυλλογιζέτο ὁ ἀγαθὸς γέρον, καὶ κἀλέσας τὸν Σιδέρην, ὁ ὀποῖος παρεμόνευεν ἀπέξω μετὰ τὰ ἐκπληκτὰ καὶ ὡς ἀρ-

νίου ἀγαθὰ μάτια του, τὸν ἐστείλειν ἀμέ-

Τὸ ἀμάξκι τοῦ ἱατροῦ ἔκαμνε σχεδὸν καθημερινῶς τὸ σύρε-κ' ἔλα ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ χωρίον. (Σελ. 354, στήλ. α')

σως εἰς τὴν πόλιν νὰ φέρῃ τὸν ἱατρὸν.

Ὁ μικρὸς βουκόλος ἀπέπρε τα πόδια ἔστην πλάτη) διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν, ὁ δὲ ἱατρὸς ἐπῆρε τὸ ἀμάξκι του, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ χωρίον.

Ἦτο ἐπιστήμων ἀπὸ τοὺς παλαιούς, πολὺ ἰδιόρρυθμος ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐσυνείδητος ἄνθρωπος, ὁ ὀποῖος δὲν εἶχε οὕτε μεγαλητέραν τοῦ δέοντος ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἱατρικὴν, οὕτε μικροτέραν τοῦ δέοντος πεποιθήσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Φίλος δὲ τοῦ κ. Φραντζῆ. Ἦλθεν, εἶδεν, ἐξήτασεν, ἐστήθησκόπησεν, ἐσφυ-

μομέτρησεν, ἀνέκρινε λεπτομερῶς τὴν

λόθος, διότι ὅταν ὑπάρχῃ ὄνομα καὶ ψευδώνυμον, κατὰ κανὼνα πάντοτε δημοσιεύω τὸ ψευδώνυμον μόνον ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ψευδώνυμον, δημοσιεύω τὸ ὄνομα. Ἰ. Δ. Σπύρου Κάρθουρον (βραβεῖον σου ἐστεῖλα· ποῖος ἠθέλησε νὰ σε πειράξῃ καὶ σὺ εἶπεν ὅτι βαρύνουμαι τὰς ἐπιστολάς σου; ὅσον διὰ τὴν βραδυτέρα καὶ διὰ τὴν κακὴν λατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν λαμβάνεις τὸ φυλλάδιον, πταίει καὶ διὰ τὰ δύο ὁ ταχυδρόμος· κἀκε μολοῦν τὰ παράπονά σου εἰς τὸν ἐπιστάτην τοῦ ταχυδρομείου, διὰ νὰ τιμωρήσῃ.) Πάλλουσαν Καρδίαν (καλῶς ἤλθες.) Ι. Χ. Σολιώτη ([Ε]) διὰ τὸ χερνυμένον γραμματέον· τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα» ὅλα ὠραία καὶ σε συγχάρω· ἐλήφθησαν ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοπαίδος» καὶ αἱ πρῶται εἰσπρίξεις σου οἰκογενειακοῦ βεστροῦ ἐμπρός! Ἰ. Λυκῦ Ορειρον (ἐθαύμασα ἀληθινὰ τὴν ὠραίαν ζωὴν ποὺ ἐπέρασες τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ βίου σου· πραγματικῶς ἦτο ἓν . . . γλυκὺ θέηρον· προσπάθησε τώρα τὸν χειμῶνα νάναπαδώσῃς αὐτὰς τὰς εὐχαριστήσεις διὰ τῆς ἐπιμελείας σου.) Φύρδην-Μίρδην (τὸ ὅποιον μ' εὐχαριστεῖ, διότι ἐγὼ εἶμι νὰ γνωρίσῃ μετὰ τὴν Κυματίτσουν θάλασσαν καὶ κἀκε βράδυ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν εἰς τὴν προσευχὴν του, νὰ με φωτίσῃ νὰ ἐκδώσω τὸ Περιοδικὸν τῶν μεγάλων, διὰ νὰ μὴ με ἵποχωρισθῇ ποτὲ.) Συριατὴν Ἀμαζόνα (καλῶς ἤλθες.) Θεοδώρον Δ. Τασούλη, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος (εἶπε εἰς τὸν ἀδελφόν σου, ὅτι ἐσημείωσα τὴν ἡλικίαν του.) Ἰ. Τερεφρανον Λέορτα (ἡ «Ἀσκησις, περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς, ἐδημοσιεύθη σωστά.) Καρδερίαν, Ρομαντικὴν Καρδίαν, Χαμιένην Ἐδύγλιαν (ἐστεῖλα· σήμερον ἐγρήνω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου.) Μέδωνα (ἐστεῖλα· φίλησέ μου τὸν ἀδελφόν σου· ὁ Διαγωνισμὸς ἐπροκηρύχθη εἰς τὸ 3βον φύλλον.) Ψαρόμυαλον, Ἀγγελίον τῆς Ἀργίας (δὲν τὸ ἔχω· ὁ Κινεζικὸς Διαγωνισμὸς εἶνε σωστός Μικρὸς Διαγωνισμὸς μετὰ τὰ βραβεῖα καὶ μετὰ ὅλα.) Νίτσαν Ἀλεξ. (βραβεῖος τὸ κινεζικὸν κείμενον ἐπρεπε ναντιγραφῆ μετὰ τὴν συνῆθ καλλιγραφίαν· ἐπὶ πληρωμῆ, ἐννοεῖται, δημοσιεύεις δ. τι θέλῃς.) Συναρχόμενον Πορτικόν, Κ. Χ. Οἰκονομοπούλου, Ἀπόλλωνα Μουσηγέτην (ἡ ἀπάντησις ἐκείνη ἀπηνθύνετο πρὸς τὸ Λυσόγαρον καὶ ὄχι πρὸς σέ· πῶς ἔκαμες αὐτὸ τὸ λάθος;) Αἰγυρίατὴν Ἀθηνῆν ([Ε]) τὸ ποσὸν μίξις ἱλας ὀθωμανικῆς δύνασιν νὰ στείλῃς καὶ εἰς χαρτονόμισμα ὀθωμανικὸν ἴσης ἀξίας· διὰ τὴν ἐπιστολὴν ποὺ παραπονέσαι, δὲν εἰςέυρω τίποτε· φαίνεται ὅτι δὲν ἐλήφθη.) Ματαρίν τῆς Χίου (εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ σε συγχωρήσουν!) Μοῦσαν τοῦ Χοροῦ, Ρωμαῖον Κιζέρονα (καὶ ποῦ νὰ ἤξευρες ὅτι σ' ἐπρόλαβεν ὁ Αἰθῆρ. I. . . τὴν πληροφορίαν σου πρὸς τὴν Ματταροπόρον δὲν δημοσιεύω, διότι διὰ νεωτέρας ἐπιστολῆς ἀνῆρες τὴν ἰδικὴν τῆς.) Τοξόστην Ἀπόλλωνα, Τρεμοσθένον Ἀστέρη, Φίγ-Μοῦ-Ἀη, Αἰγυρίατὸν Πέλλαρος, Τέκνον τῆς Δημητροῦ (μετὰ ὀνόματα ἀπαγορεύεται.) Τρικέφαλον Κέρβερον (ἐστεῖλα.) Ἰππεριώτην καὶ λοιποῦς, τῶν ὀποίων ἔλαβα τὰς μεταφράσεις.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 20 Νοεμβρίου

498. **Αεζιγράφος.**
Τὸ βουδὸν θὰ βάλῃς,
Ἰότερα τὴ μύτη σου.
Καὶ σὴ μὲσθ γράμμα,
Νὰ τ' ὠραῖο φέρι!
Πάρ' τὸ εἰς τὸ σπιτί σου
Νὰ τὸ φάμε ἀνάμια.

499. **Πολύπλοκον Μαγικὸν Γράμμα.**
Συνδυάζων καταλλήλως τὰς κάτωθι συλλαβάς,

σχημάτισον τέσσαρας λέξεις. Ἐκ τούτων, τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τέσσαρας λέξεις· καὶ πάλιν ἐκ τούτων, δι' ἀνταλλαγῆς μετ' ἄλλο γράμμα, ἄλλας τέσσαρας. Αἱ συλλαβαί εἶνε: ε - εν - παῖς - ἰ - ἄ - κω - ῖ - δω - ος.

500. **Στοιχειδύγραφος.**
Τέχνη εἶμαι ἐκ τῶν ὠραίων· ἂν με ἀποκεφαλίσῃς, βῦχομαι νά με μισήσῃς.

501. **Ἀναγραμματισμὸς.**
Στῆ θάλασσαν εὐρίσκειαι, χωρὶς νὰ εἶμαι ψάρι. Ἀναγραμματισζόμενον, πετῶ μετὰ τὸ χορτάρι.

502. **Ἄστρον.**
Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νάναγινώσκωνται: καθέτως καρπὸς, ὀριζόντιος νῆσος, διαγωνίως δὲ ἀσθημα καὶ ἀνταννυμία.

503. **Γωνία.**
+ * * * * = Οὐράνιον σῶμα.
* + * * * = Ἀρχαία πόλις.
* * + * * = Μέγα προτέρισμα.
* + * * * = Θεὸς ἀρχαῖος.
+ * * * * = Μήτηρ ἥρωος.

504. **Κρυπτογραφικόν.**
1 2 3 1 4 5 2 6 7 8 = Πέρσης στρατηγός.
2 5 1 = Θεά.
3 1 2 1 8 = Ἀρχαία πόλις.
4 1 2 5 3 2 1 = Μέρος ἀρχαίου ὀπλισμοῦ.
5 6 6 5 1 = Ἀριθμὸς.
6 7 8 8 1 = Πιτηρόν.
7 2 1 = Θεά.
8 3 5 4 1 6 7 = Κύκλος.

505. **Μυστικὴ Ἐρώτησις.**
Ὁ διδάσκαλος:— Ἦότε ἐγινεν ἡ
(Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐρωτήσεως.)
Ὁ μαθητὴς:— τῷ 1096—1100.

506. **Φωνηεντόλιπον.**
* - ντγφν - ενς - σκας - ν - ἐς. . . -ψχρλς

507. **Γρίφος.**
Εἰκὼν, ὦ πέσι! τὸ φῶς το πέ το νε!

508. **ΛΥΣΕΙΣ**
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 33.

507. Μισσοῦρῆς (μῦς - Σουρῆς, souris).— 398. Στόλος - στῦλος.— 399. (Ἀκρωθῆται.) — 400.

401. ΜΑΙΑΝ-ΔΡΟΣ (Ἀδριανός, Ἰρις, Ναιάς, δάσος, ροιά, ἄρμας, Σάμος.)— 402 — 404. 1. Ὁ γάμος εἶνε μυστήριον. 2. Ὁ οἶνος εἶνε ποτόν. 3. Τὰ ὄτα εἶνε χρήσιμα διὰ τὴν ἀκοήν.— 405.— 409. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τῆς συλλαβῆς στρο, σχηματίζονται: στροβίλον, ἀστρονόμος, στροφία, εὐστροφία, στροβίλος.— 410. ΝΕΜΕΑ—ΙΜΕΡΑ (Νίκιας, Ἐμμανουήλ, ΜΕΡΦ, ἘΠέρεια, ἈΑρών.)— 411. Οἶνος μέτριος μὲν ληφθεὶς ῥώνυσσι, πλείων δὲ παρήσιν.— 412. Συνέθεσις τῆς ἕξεως ἡ φύσις.— 415. (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος δημοσιεύεται εἰς τὴν σημερινὴν Ἀλληγογραφίαν.)